Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

Çark dönüyor, yalan makinası çalışıyor... Çarkı kıralım!

6

mart · nisan · mayıs 2004 · 750.000 tl (kdv dahil)

İçindekiler

V.i.S.d.P & Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.geocities.com/bolsevik_partizan
E-Mail Adresi: h.inan@wanadoo.fr
Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 750.000 TL, £ 1.50, 2 EURO

ÇARK DÖNÜYOR, YALAN MAKİNASI ÇALIŞIYOR!

Çarkı kıralım!

ses yalan söylüyorsa,
söz yalan söylüyorsa,
ellerinizden başka her şey
herkes yalan söylüyorsa,
(...)
bu bezirgân saltanatı bu zulüm
bitmesin diyedir.

N. Hikmet

İçinde yaşadığımız sömürü sistemini ayakta tutmak için hakim sınıfların baskı ve devlet terörü yanında kullandıkları çeşitli öğeler var. Yalan, bu öğelerin en önemlilerinden birisi...

Hakim sınıflar ve onların en önemli yalan makinası durumunda olan burjuva medya, emekçi yoksul yığınlara her gün sistemli yalan pompalar, onları kendi gerçekliğinden uzaklaştırmaya çalışır.

İçinden geçtiğimiz dönemde de yalan, hakim sınıfların sömürü sistemini sürdürme ve emekçileri düzenin sadık köleleri olarak tutma çabalarında en önemli araçtır. Kimi örnekler üzerinden bunu ortaya koymak mümkündür...

"AKP hükümeti çalışanın hakkını koruyan bir hükümettir..." —Yalan!

AKP hükümeti kurulduğundan bu yana hükümetin önde gelen şahsiyetlerinin, hükümet çevrelerinin, yalaka basının en büyük söylemlerinden birisi AKP hükümetinin halk için çalıştığı, halka hizmetin hükümeti olduğudur. Bu tür bir söylem / reklam Türkiyeli insan açısından yeni birşey değıldir. İktidardaki her TC hükümeti halka hizmet verme vaadiyle kurulur. İktidarda yapılan her şeyi halk için yaptığını söyler. İktidardan düştüğü zaman halka hizmetin kendisiyle biteceğini söyler! TC hükümetlerinin klişeleşmiş, klasik tavrıdır bu tavır!

Oysa bütün bu söylenenlere rağmen gelen hükümetlerin halka hızmetin değil, sermaye sınıfina hizmetin hükümе-

ti olduğu ortaya çıkar. Büyük sermaye sahiplerine devletin tüm imkânları peşkeş çekilir, rant sistemi onların hizmetine sunulur; hortumculuk, hırsızlık ve talan için olanaklar seferber edilir, kredilerle, desteklerle, örtülü ödeneklerle çıkar çevreleri ihya edilir, akraba ve tarikatlar gözardı edilmeksizin pay çıkılır; partililer işlere yerleştirilir, kadrolaşma sürdürülür vs. vs. Buna karşın iktidar olmadan önce halka vaad edilenler unutulur, işçilerin, emekçilerin sömürü sisteminin çarkları arasında daha fazla ezilip sıkılmasına çalışılır, sermaye gruplarının daha fazla kazanması için işçilerin, emekçilerin kazanılmış haklarının ellerinden alınması çabasına ağırlık verilir. Sermaye sahiplerine tanınan birçok olanağa karşılık iş işçilere emekçilere geldiğinde "kırk dereden su getirilir", "ülkenin ekonomik durumunun iyi olmadığı" teraneleri ileri sürülür, işçilerden, emekçilerden fedakârlık beklenir vs. vb. Yalan söylenir!

Ancak bir süre idare edildikten sonra hükümet yıpranmaya başlar. Ama önemli değildir, yerine iktidarın nimetlerinden yararlanma karşılığında düzenin devamından yana olan, sermayenin çıkarlarını savunma göreviyle yanıp tutuşan başka parti/ler koltuğu/koltukları doldurmaya hazırdır! Yıpranan hükümetin yerine gerekirse seçimle yenileri geçer, "güven tazelenir", sömürü çarkı sürer... Bu çark içerisinde yalanlarla dolanlarla aldatılan işçilerin, emekçilerin büyük çoğunluğu oyunun farkında değillerdir; bir önceki hükümete yönelen tepki, sisteme duyulan güvensizlik, geleceğe olan umutsuzluk yeni değişiklikle, yerini güvene, umuda ve beklentiye bırakır. Ta ki, yeni hükümetin de ipliği pazara çıkana dek...

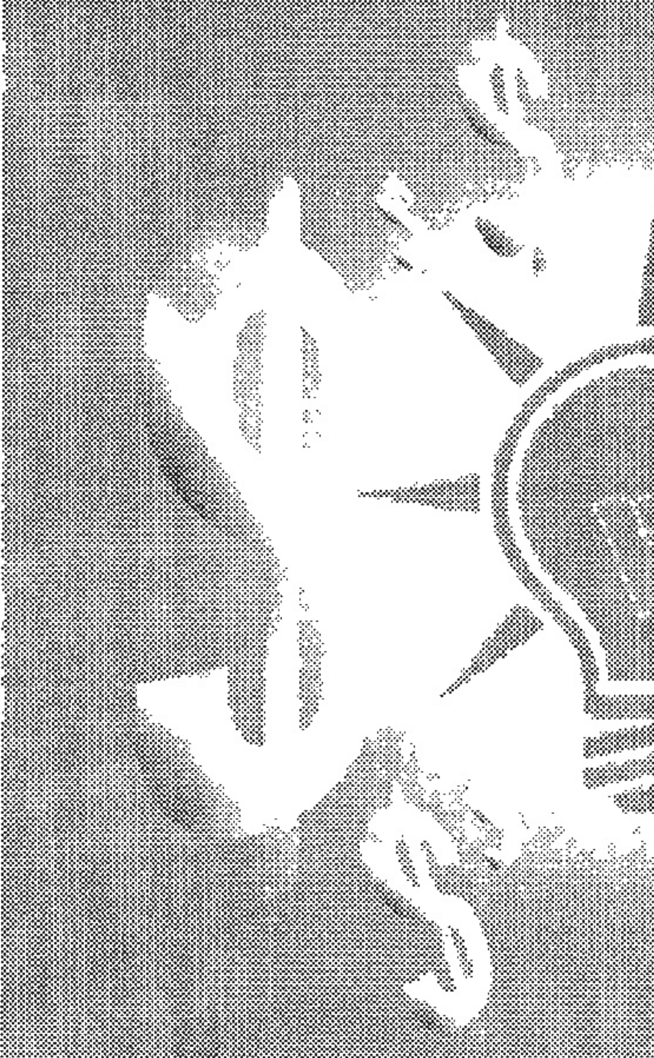
İşte AKP de böyle bir klişe durumun ertesinde hükümet olmuştur. Koalisyon hükümetleri ile başlanan 2000'li yılların başında Türkiye'de yaşanan kriz, artan işsizlik ve derinleşen yoksulluk, kitleler arasında belirli bir umutsuzluğa ve tepkiye yol açmıştı. Eski, bilinen siyasetçiler, partiler kitleler nezdinde "bitmişlerdi"...

IMF politikaları, kriz, işsizlik, taşeronlaştırma, özelleştirme ve benzeri etkilerle işçi ve emekçi yığınlarda hoşnutsuzluğun artması, bu hoşnutsuzluğu sistemi yıkma mücadelesinde kullanabilecek denli güçlü devrimci bir muhalefetin olmadığı koşullarda, alternatifini yine sistem içinde yaratmıştı. 3 Kasım 2002 tarihinde yapılan seçimlerde önceki koalisyon hükümetlerinden umudunu kesen, politika sahnesinin yıllanmış partilerinden ve siyasetçilerinden bıkan yığınlar siyasi islamın "yeni" partisine, AKP'ye yöneldiler. AKP, seçim döneminde, kitlelerin bu umutsuz halini kullanarak, kendisinden önceki hükümetlerin yaptığı gibi, yokluğa, yoksulluğa karşı "umut olma" yalanıyla, "yeni"lik görüntüsü ile kitleleri kandırdı. Sonuçta kitleler oyları ile bu partiyi tek başına hükümete taşıdılar.

AKP hükümetinin, kendinden önce-

ki Cumhuriyet hükümetlerinden özde farkı olmadığı, özünde bu hükümetin de sermayenin çıkarları için çalışacağı, işçilerin, emekçilerin düşmanı bir hat izlediği görmek isteyenlerce görüldü, görülüyor.

Daha iktidarının ilk günlerinde IMF'nin politikalarının kendisinden önceki hükümet döneminde aldığı biçimiyle sürdürüleceğinin garantisinin verilmesi ve bugüne dek bu konuda verilen sözlerin milim sapmadan yerine getirilmesi, AKP hükümetinin emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin çıkarlarını savunan bir hükümet olduğunu ortaya koymuştur. Bu hükümet

döneminde, önceki dönemde de genel geçerli olan edimler sürdürülmüştür: Her geçen gün, IMF politikaları gereği genişleyen özelleştirme ve taşeronlaştırma siyaseti ile yığınlar işsizler ordusuna katılmak zorunda bırakılmışlardır. Büyük sermayenin çıkarları için kaynaklar seferber edilirken işçi sınıfı ve emekçiler için ücret artışı sözkonusu olduğunda kaynak yetersizliği bahanesi ileri sürülerek işçilerden fedakârlık talep eden bir hükümettir AKP hükümeti! Enflasyonun resmi olarak % 20'ler olarak açıklandığı bir durumda işçi ve emekçi ücretlerine % sıfır ücret zammı teklif edebilecek kadar yüzsüz bir hükümettir AKP hükümeti! İşçilere, emekçilere % 7 civarında ücret zammını yeterli gören siyasi islamın bu hükümeti, islamcı sermayenin güçlenmesine, kitleleri "din adına" soyup soğana çevirmesine destek veren bir hükümettir! Atılan bir dizi palavraya rağmen daha geçtiğimiz aylarda belirlenen asgari ücret bu hükümetin kimin hükümeti olduğunun açık bir göstergesidir! Hayır, gerçekte bu hükümetin halka hizmet diye bir derdi, işçilere, emekçilerin yaşam seviyesini yükseltme diye bir derdi yoktur!

"AKP hükümeti hortumculuğa hırsızlığa, karşıdır. Yetimin hakkını koruyan bir hükümettir" — Yalan!

AKP hükümeti hırsızlığa, soygunculuğa karşı bir hükümet olduğu iddiasındadır. Bu iddia özellikle Türkiye'deki

kimi sermaye gruplarının hortumculuğuna, hırsızlığına karşı verilen "mücadele" ile desteklenmektedir. Bu temelde siyasi rakiplerinden birisi olan Uzan grubunu tasfiyeye yönelmiş olan AKP hükümeti, bu tavrını hortumculuğa, hırsızlığa karşı tavır olarak gösterme durumundadır. AKP'nin gerçekte bu çıkar grubuna karşı mücadelesinin, onun tasfiyesi için yaptıklarının onun hortumculuğa karşı, hırsızlığa ve talana karşı mücadele olarak gösterilmesi sahtekârlıktır. Gerçekte AKP, kimi su başlarını tutmuş olan, aynı zamanda siyasi rakiplerinden birisi konumunda bulunan Uzan grubunu silerek çıkarlarının temsilcisi olduğu başka sermaye gruplarına –ki hortumculukta, hırsızlıkta, talanda bunların da Uzan grubundan farkları yoktur!– alan açmak, diğer yandan bir siyasi rakibinden kurtulmak istemektedir. AKP'nin yaptığı bir hortumcuya karşı çıkarken bir başka hortumcuya, hırsıza alan açmaktır. Gerçekte bu bir bütün olarak hortumculuğa, hırsızlığa karşı çıkmak vs. değildir. Sermaye grupları arasındaki bu dalaştan, AKP hükümetinin bir sermaye grubuna karşı başka sermaye grubunun / gruplarının yanında yer almasından işçilerin, emekçilerin kazandığı, kazanacağı bir şey yoktur. Ama AKP bu tavrını işçilere, emekçilere "hırsızlığa, hortumculuğa karşı" tavır; "yetimin hakkını yedirmeme tavrı" olarak sunabilmektedir. Bu da AKP hükümetinin sahtekârlık ve yalan hanesine düşülmüş bir nottur!

"AKP bölgede barışı savunan bir partidir." — Yalan!

AKP, bugüne kadar izlediği politika ile işçilerin emekçilerin düşmanı bir hükümet olduğunu göstermiş bir partidir. Bu düşmanlık sayesindedir ki emperyalistler, özellikle ABD emperyalizmi ve onların yerli işbirlikçilerinin takdirini kazanmaktadırlar. Büyük sermaye sahipleri, düne kadar siyasi açıdan pek de ciddiye almadıkları islamcı ideolojinin devamcısı olarak siyaset sahnesine çıkan ve kitleleri peşine takan AKP iktidarının yanında yer almakta, bu iktidara –derin devletin siyaseti ile çelişmediği koşullarda ve oranda– destek sunmakta, bu iktidarın açmakta olduğu alanlarda işlerini yürütmektedirler.

Dahası, özellikle Ortadoğu'ya ve dünyanın bir dizi bölgesine şekil vermek isteyen ABD emperyalistlerinin andaki çıkarlarına uygun bir hükümettir AKP hükümeti...

ABD, bölgedeki katı dinci-şeriatçı bölgesel yönetimlerin-güçlerin alternatifi olarak bir model arayışındadır. Yüzü batıya dönük, batının –ve ABD'nin– sözünden çıkmayacak, modern/soft islamcı vb. özelliklere sahip bir hükümetin işbaşında olduğu bir Türkiye ABD'nin istediği modele uygundur.

ABD AKP hükümetinin işbaşında olduğu bir Türkiye'yi, modelini diğer ülkelere –Afganistan'a, Irak'a...– örnek olarak göstermektedir. Bu emper-

yalizmin uşağı faşist Türk devletinin gururunu okşamakla kalmıyor sadece: ABD'nin kendisine biçtiği bu role uygun olarak Türk devleti emperyalizmin bölgedeki çıkarları için çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçi halklara çok daha fazla saldırma siyasetini derinleştirerek sürdürüyor, sürdürecek.

AKP hükümetinin Irak'a yönelik işgal bağlamında bugüne dek yaptıkları bu yönde yeterli veri sunmuştur. AKP emperyalizmin bölgede çıkarlarını koruyacağı yönünde rüştünü ispat etmiş bir hükümettir. ABD'nin çıkarları doğrultusunda ve verdiği kredi rüşveti temelinde Meclis'te geçirilen tezkere rüştünü ispatlamanın bir adımıdır. Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin diğer ulus ve milliyetlerden sınıf kardeşlerinin üzerine saldırtılması, işgale ortaklık vs. yönünde atılan adımlar –her ne kadar pratikte bu adımlar derinleştirilmemiş olsa da– bu yönde ABD'nin beklentilerini tatmin etmeye dönük çabalar olarak bu hükümetin uşaklık hanesine yazılmış örneklerden birisidir.

AKP hükümetinin bölge barışı konusunda izlediği sahtekâr politikaların başka görüntülerini Kürt sorununa yaklaşımında görmekteyiz. Bu hükümet de kendisinden önceki hükümetler gibi klasik yayılmacı politikanın sürdürücüsü olarak Kürt ulusunun ve diğer milliyetlerin haklarını ayaklar altına alma politikasının sürdürücüsü bir hükümettir. Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun en temel demokratik haklarının gaspı siyasetini sürdüren, göstermelik çıkarılan reform paketlerine rağmen Kürtçenin öğrenilmesini amaçlayan dil kurslarına bile bir dizi komik gerekçelerle izin vermeyen bu hükümettir. Bu hükümet döneminde insan hakları ihlallerinden en fazla etkilenen Kürt ulusundan emekçiler olmuştur.

Kuzeyde Kürtlere baskı uygulayan Türk devleti ve onun ardındakı AKP hükümeti Güney Kürdistan'da ABD işbirlikçisi Kürt gruplarının federatif bir yapı oluşturmak istemesi karşısında 80 yıllık refleksini bir kez daha göstermiş, Kürdistan'ı aralarında parçalayan bölgenin gerici devletleriyle buna karşı tavır geliştirme politikasına sarılmıştır. Suriye Devlet Başkanı Esad'ın ziyareti, Başbakan Gül'ün aynı dönemde İran ziyareti bu yönde işbirliğinin geliştirilmesine hizmet etmiştir.

ABD'nin Irak'ı işgali sonrasında ortaya çıkan yeni durumda Kürt işbirlikçi örgütlerin federasyon istemleri karşısında Türk hakim sınıfları bir yandan bölgenin sömürgeci güçleri ile buna karşı birlikte hareket etme politikalarını izlerken diğer yandan ABD'nin kullandığı Kürt kozu nedeniyle, kendi uzun vadeli çıkarları için ABD'nin dümensuyunda hareket etme ve gerekirse bu noktalarda tavizler verme biçiminde özetlenebilecek bir yola da girmiştir.

Bu siyasetin en önemli yansıması Kıbrıs politikasında görülmüştür, görülmektedir.

Kıbrıs sorunu konusunda AKP ile derin devlet arasında belirli bir uyuşmazlığın olduğu bilinmektedir. AKP Annan Planı temelinde Kıbrıs sorununun tartışılması ve çözüme ulaştırılmasını savunurken derin devlet buna karşı çıkmakta idi. Ancak gelinen noktada, Kürt sorunu, Ortadoğu'da çıkarlar ve ABD ile ittifak, ABD'nin Türkiye'nin AB'ye üyeliği konusunda sunduğu/sunacağı destek vb. konularla içiçe hakim sınıf siyasetinde bir değişiklik gündeme gelmiştir. Derin devlet geri bir adım atarak AKP'nin Kıbrıs siyasetinde savunduğu Annan Planı temelinde çözüme yaklaşmıştır. Bu temelde Kıbrıs görüşmeleri başlamıştır.

Tüm bunlar ama gerçekte ne bölge barışına hizmet eden politikalardır, ne de çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçilere gerçek anlamda barışı getirecektir.

Çeşitli emperyalist güçler ve onların işbirlikçilerinin oynadıkları bir oyun var ortada... Çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçilere bu oyunda biçilen rol kullanılmaktır, bu politikalara kendi hakim sınıflarının bayrağı altında destek sunmaktır.

Türk hakim sınıflarının çıkarlarının temsilcisi AKP hükümeti oynanan oyunun Türk tarafının andaki başaktörüdür. Bu konumuyla AKP hükümetinin, bölge barışından dem vurması sahtekârlıktır. Bu hükümetin politikalarına safça aldanmak ve destek sunmak, gerçekte Türk hakim sınıflarının çıkarlarına destek sunmak demektir!

"AKP din üzerinden siyaset yapmaya karşıdır!" — Yalan!

AKP, Türkiye'de siyasi islamın partilerinden birisidir. Dini siyasi çıkarları temelinde tepe tepe kullanan bir partidir. Gerici bir partidir. Bu partinin kadrolarının önemli bir bölümü önceki dinci partinin içinden çıkıp gelmiştir. Bu kadroların şekillendirdiği AKP politikası, dini kullanarak kitlelerin inancını oya tahvil ederek hükümet kurmuştur. Fakat din sömürüsü burada bitmemiştir. AKP gerçek anlamda iktidar koltuğuna oturabilmek için din silahını kullanmaya devam etmektedir. Anda iktidarı elinde bulunduran kemalist bürokrasinin iktidarını ele geçirmek için AKP, rakiplerinin "laiklik" adına yaptıklarının karşısına yine bir dizi şey yanında dini sembollerle de çıkmaktadır.

Dinci kadrolaşma bu partinin çok açık uygulamalarından birisidir. TÜBİTAK, sağlık alanı, eğitim alanı başta olmak üzere çeşitli alanlarda yürütülen dinci kadrolaşma hareketi ile AKP, subaşlarını tutma yönünde önemli adımlar atmaktadır. Dahası AKP hükümeti, sözümona "laik" olan ama gerçekte dini bir araç olarak kullanma bağlamında kendilerinden pek de geri kalmayan kemalist kesimin devlet bürokrasisi içindeki etkisini kırmak için "dokunulmaz" alanlara da girmek, buralarda da örgütlenmek / kadrolaşmak için acele etmeden, derinden ve sessiz bir şekilde –türban bağlamında olduğu gibi gerek-

tiğinde geri adımlar da atarak– çabalarını sürdürmektedir. Mehteran bölüğünün iki adım ileri bir adım geri taktiğine benzer bir tavır içindedir AKP hükümeti...

Tüm bu olgulara rağmen AKP hükümeti, gerek derin devlet denilen kemalist bürokrasinin –bunun içinde de ordunun– tepkisini çekmemek, toplumu kamplaşmaya düşürmeden dönüştürmek yönlü bir tavır içindedir. AKP bu tavrını yine yalanla gizleme yoluna gitmektedir. Örneğin sık sık "AKP'nin din üzerinden politika yapılmasına karşı olduğunu" yinelemektedirler. İstanbul'da düzenlenen, AKP'nin politik hattının ortaya konulmasını amaçlayan "Uluslararası Muhafazakarlık ve Demokrasi Sempozyumu"nda konuşan Recep Tayyip Erdoğan bu tavrı, "AK Parti, dini bir toplumsal değer olarak önemsemekle birlikte, din üzerinden siyaset yapmayı, devleti ideolojik bir dönüşüme uğratmayı, dini sembollerle örgütlenmeyi doğru bulmamaktadır. Din üzerinden siyaset yapmak, dini araç haline getirmek, din adına dışlayıcı bir siyaset yürütmek hem toplumsal barışa, hem siyasi çoğulculuğa, hem dine zarar vermektir." diyordu. Oysa bu şahsın ve içinden geldiği akımın niteliği; yaşam biçimleri, seçim propagandaları, hükümet döneminde yapılanlar, bir dini sembol olarak türbana yaklaşımları vs. vs. söyledikleri ile yaptıklarının farklılığını göstermektedir. Bu alanda da yalan onların temel silahıdır!

"AKP demokrasiyi savunmaktadır!" — Yalan!

AKP kurmayları partilerinin demokrasiyi savunduklarını ileri sürmektedirler. Partinin Genel Başkanı ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan aynı toplantıda yaptığı konuşmada; "Siyasi iktidarın en temel dayanağı milli iradedir ve özelliği meşruluğunu halkın genel kabulünden almasıdır. Biz hukuki ve siyasi meşruluğu her partinin "olmazsa olmazı" olarak görüyoruz. Her türlü dayatmacı, buyurgan, tek tipçi, toplum mühendisliğine dayanan yaklaşımlar, sağlıklı bir demokratik sistem için engeldir. Hiç kimse, masa başında toplumları yönlendirmeye, onlara biçim vermeye kalkmamalıdır. Muhafazakar demokrasi kimliğimiz, her türlü toplumsal ve siyasal mühendisliğe karşıdır. Demokrasi, bir diyalog, tahammül ve uzlaşı rejimidir. Diyalogun gelişmediği kapalı toplumlar, kültür üretmezler. Türkiye'de kendine özgü bir demokrasi yerine, çoğulculuk, çok seslilik ve tahammül duygusunu sindirebilmiş bir demokrasi tesis edilmelidir. İdeal olan, seçimlere ve belli kurumlara indirgenmiş mekanik bir demokrasi değil, idari, toplumsal ve siyasal alanlara yayılmış organik bir demokrasidir. Biz buna 'derin demokrasi' diyoruz."

Bu çok demokrasi savunuculuğunu iki yönlü irdelemek gerekmektedir. Erdoğan bir yandan mevcut devlet iktidarını, ordu eksenli "laik" kemalist

kesimin iktidarını eleştirmektedir. Diğer yandan Recep Tayyip Erdoğan bu kesimin diktacı iktidarına son vermek ve kendi partisinin / ideolojisinin devlet iktidarını ele geçirmek için demokrasi aracının kullanılmasının gerekliliğine dikkat çekmektedir. Gerçekte ama ne AKP, ne bu partinin Genel Başkanı demokrasinin savunusundan yanadır.

Siyasi islamın demokrasiyi savunması bir sahtekârlıktan başka bir şey değildir. Hayır, AKP'nin amacı demokrasi sakızı çiğneyerek siyasi iktidar dalaşında avantaj sağlamaktır. Onlar için demokrasi, bır dönemler Erdoğan'ın söylediği gibi, "iki istasyon arasında kullanılacak bir araçtır." Siyasi islamın partisi AKP'nin kimi kurmayları, yer yer islamla demokrasinin bağdaştığından dem vurmaktadırlar. Gerçekte bütün dinlerin olduğu gibi islam dının de demokrasiyle bağdaştığı düşüncesini ileri sürmek başlıbaşına bir yalandır, sahtekârlıktır.

Yerleşik kemalist bürokrasinin iktidarını kırmanın yollarından birisi olarak demokrasinin kullanımı tam da Erdoğan'ın bir zamanlar söylediği gibi hedefe varmak için kullanılan, kullanılacak araçlardan birisidir. Bugün AKP'nin yaptığı göstermelik demokrasinın, demokrasi oyununun sınırı da iktidarın kemalistlerden alınmasına kadardır. Statükocu, baskıcı ve terörcü yerleşik kemalist iktidarına karşı gelişen muhalefeti liberal, "demokrat", "insan haklarına saygılı", "yüzü batıya dönük olma" vs. maskeler takarak toparlayabilen AKP, hükümet dönemi boyunca yaptıklarıyla pratikte kendinden önceki hükümetlerden farklı olmadığını ortaya koymuştur. Kimi "reform paketlerinin" çıkması bu durumu değiştirmemiştir. Tersine bu paketler –yerleşik devlet iktidarının tavrına endeksli olması, pratikte hayat bulamaması vs. nedenler de gözönünde tutulduğunda– görüntüyü kurtarmanın hükümeti olarak AKP'nin sahtekârlık hanesine yazılmıştır.

"AKP hükümeti halka hizmetten yana bir hükümettir!" — Yalan!

AKP kurmayları partilerinin kurduğu hükümetin halka hizmeti esas alan bir hükümet olduğunu ileri sürüyorlar. Bunu yerel yönetimlerdeki çalışmalarla da örneklemeye çalışıyor, yaklaşmakta olan yerel seçimler için propagandada "halkın daha iyi belediye hizmeti alabilmesi için AKP'yi seçmesi gerektiğini" söylüyorlar. Yalan söylüyorlar.

Yalan söylüyorlar çünkü, bu sistemde hiçbir düzen partisinin yerel alanda da halka hizmet diye bir derdi yoktur. Düzen partileri, yerel yönetimleri ellerine geçirerek büyük bir arpalığın başına geçmek istemekte, yerel yönetimler üzerinden kendilerine, yandaşlarına, partilerine, yakınlarına... çıkar sağlamanın peşinde koşmaktadırlar. AKP de bu partilerden birisidir.

Diğer yandan ama AKP, yerel yöne-

timleri yerleşik kemalist devletle iktidar dalaşında bir silah olarak kullanmak istemektedir. AKP, yerel yönetimleri güçlendirerek, merkezi devlet erkini buralarda da geriletmeyi düşünmekte, iktidarı elde etmenin yollarından birisi olarak "atanmışların" gücünü kırmayı düşünmektedir. Bu amaçla bugüne kadar uygulanan ve merkezin iktidarına olanak sağlayan "Kamu Yönetimi Yasası"nı değiştirmek için bir taslak hazırlamıştır. Bu taslağa göre yerel yönetimler özerk hale getirilecek, yetkileri artırılacak ve böylece yerelde merkezi devletin etkisi azaltılacaktır. AKP yasal plandaki bu adımını yerel seçimlerde alınacak büyük bir başarı ile tamamlamak istemektedir.

Kısacası yerleşik kemalist devletin iktidarına son verip gerçek iktidar koltuğuna oturmak amacındadır AKP. Bunun için bir dalaş içindedir. Ama o bu dalaşı açıkça dile getirmiyor, bu amacını gizliyor. Halka "halka hizmet", "daha iyi belediye hizmeti" vs. adına gidiyor, oy istiyor... Yalan söylüyor!

Gerçekte AKP'nin halktan istediği destek "halka hizmet için", "iyi belediyecilik hizmeti için" bir destek değildir; bu tür laflarla halktan AKP'ye iktidar yürüyüşünde istenen bir destektir.

• • • •

AKP hükümetinin yalanları elbette bunlarla sınırlı değil... Biz belli başlı, öne çıkan kimi yalanlardan bazılarına tavır takınmaya çalıştık. Ama biliyoruz ki, bu yalanlar dün de vardı, bugün de var, yarın da olacak. Çünkü sermayenin saltanatı yalan üzerine kurulu...

Yalanın tekeli yok. Yalan sadece AKP'nin bir aracı da değil. AKP'nin gözünü diktiği iktidar koltuğunda oturan kemalist bürokrasi de iktidarını sürdürmek için yalana başvuruyor.

Örneğin onun "laik"liği yalandır. Kemalist iktidar dini kendi iktidarı için kullanmıştır, kullanmaktadır.

Örneğin onun halkçılığı yalandır. Onlar halkçı değil, sermayecidir!

Örneğin onların antiemperyalistliği sahtedir. Onlar emperyalizmin işbirlikçisidir vs. vb.

Hakim sınıf klikleri arasında yürüyen iktidar dalaşında yalanla dolanla döndürülen çarklar arasında ezilen işçiler, emekçilerdir, baskı ve zulüm altında tutulan ulus ve milliyetlerdir.

Yalanın hakimiyetine son verilmediği sürece bu çark dönecek. Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerinin kurtuluşu bu yalanların ortaya serilmesindedir, bu yalanlar üzerine kurulu düzenin çarkının kırılmasındadır.

(...)
Aldanıp aldanmamak,
işte mesele.
Aldanmazsak: varız!
Aldanırsak: yok!"

Nâzım Hikmet

Var olmak için aldanmayacağız ve bu çarkı kıracağız!

Er ya da geç!

14 Şubat 2003 ■

Yerel seçimler gündemde!

Yerel seçimler yaklaşıyor. 28 Mart'ta yapılacak seçimlerde Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yerel yönetimler belirlenecek. Bu seçimler seçilecek insan sayısının çok fazla olması açısından genel seçimlerden farklı bir seçimdir. Bu seçimleri önemli kılan sadece bu değil şüphesiz. Bu seçimler baraj sorununun olmadığı seçimler. Genel seçimlerde baraja takılmış ya da çok düşük oyla çıkmış partilerin bile bu seçimlerden kimi "başarılarla" çıkması mümkün. Ama bu seçimler esas olarak AKP ile yerleşik kemalist bürokrasi arasında yürüyen iktidar dalaşı açısından önemlidir.

Bilindiği üzere Kemalizmin iktidarda olduğu Türkiye'deki yönetim yapısı katı bir merkeziyetçilik üzerine kuruludur. Atanmışların seçilmişler üzerinde belirli bir hakimiyeti vardır. Merkezin çizdiği sınırların dışına çıkılamaz. Böyle bir durumda merkez; seçilmiş olanları görevden alma, azletme gibi "haklara" sahiptir. Bu merkezi yönetim kendisini mali konularda da gösterir. Yerel yönetimlerin gelirleri merkez tarafından karşılanır. Bu katı siyası merkezıyetçilik ve mali bağımlılık nedeniyle de kemalist devlet iktidarı gücünü en ücra köşelere kadar yaymıştır.

AKP hükümeti ile merkezi devlet aygıtını elinde bulunduran yerleşik kemalist bürokrat kesim arasında yürüyen iktidar dalaşında AKP yerleşik kemalist bürokrasinin hakimiyetine son verebilmek, gerçek anlamda "iktidar" olabilmek için devlet yönetiminde merkezin yetkilerini biraz sınırlama, yerel yönetimlerin yetkilerini biraz arttırma anlamına gelen "Kamu Yönetimi Reformu Yasa Tasarısı"nı geçirmeye çalışıyor. Bu adımı yerel yönetimlerde güçlenerek tamamlamak istiyor. Eğer bu gerçekleşirse AKP merkezi kemalist bürokrat iktidara ağır bir darbe vurmuş olacak, iktidar dalaşında kendi lehine önemli bir iş yapmış olacak.

Bu plan kemalist bürokrat kesimin tepkisiyle, direnişiyle karşılaşıyor. Kemalist bürokrat kesimın parlamentodaki partisi CHP bir yandan yasaya karşı sert bir muhalefet yürütürken, diğer yandan seçimleri "laik-şeriatçı" ikilemi içinde sunuyor, "laik"liğin savunucusu bir parti olarak kitlelerin kendisini desteklemesini istiyor.

Ama tüm bu iktidar dalaşına ve yapılan hesaplara rağmen düzen partilerinin istisnasız tümü "halka hizmetten" dem vuruyor, en iyi hizmeti kendilerinin getireceğini söylüyorlar. Bu bütünüyle

sahtekârlıktır. Düzen partilerinin bu sahtekârlıklarını teşhir etmek, onların "halka hizmet"ten anladıklarının kendi çıkarlarına hizmet demek olduğunu işçilere, emekçilere anlatmak görevdir. Düzen partilerinin iktidar dalaşlarında işçilerin, emekçilerin kazanacakları bir şey olmadığını, tercih yapmak zorunda olmadıklarını, bu dalaşa alet olmalarının yanlış olacağını söylemek, bu bilinci taşımak her devrimcinin, her komünistin görevidir.

Bugüne kadar yaşananların gösterdiği şey, belediyelerin ve diğer yerel organların çıkar elde etmenin organları olarak işlev gördüğüdür. Rantın, hırsızlığın, yolsuzluğun, hortumculuğun, rüşvetin, adam kayırmacılığın... kısaca bir çok kötülüğün döndüğü, "halka hizmet" adına bir çok dalaverenin döndüğü, ama bir şeyin, halka hizmetin unutulduğu alanlardır yerel yönetimler. Şüphesiz bu genelleme dışında kalan, gerçekte halka hizmet eden, etmeye çalışanlar da var. Ama bu sistemde belirleyici olan bu değil.

Bugünkü yerel yönetim anlayışıyla ve bu düzende halka gerçek anlamda hizmet götürmek mümkün değildir! Bugünkü sistem halkın değil, bir avuç sermayedarın hükümranlığını sürdürdüğü bir sistemdir. Temelinde para vardır, sermaye vardır...

Gerçek hizmet için insanı merkeze koyan işçilerin-emekçilerin iktidarı gereklidir, halkın iktidarı gereklidir. Devrimcilerin bu seçimlerdeki esas görevi bu temel görüşü geniş işçi ve emekçilere taşımak olmalıdır. Seçimler dolayısıyla insanların siyasete katılımı bu seçimlerde –kendi yerel dertleriyle de ilgili olarak– çok daha geniş olmaktadır. Bu durum, yerel seçimlerde kitlelerle ilişkı kurmada, kaynaşmada, onlara doğru siyasetleri taşıma, onları bilinçlendirme, doğru görüşler temelinde örgütlemede daha fazla olanak yaratır. Görev bu olanaklardan yararlanmaktır.

Yerel seçimlerde görev sadece bununla sınırlı değildir, olamaz. Elbette ki, yerel yönetim seçimlerinde, eğer şu veya bu yerel yönetim kurumuna devrimci insanların seçilme imkânı varsa, bu imkânları zorlamak da doğrudur. Ama esas amaç seçimlerde şu ya da bu kuruma girmekten önce, kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesini yükseltmektir.

Seçimlerdeki böyle bir tavır takınmamızın kimi nedenleri vardır.

Güç bağlamında bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devrimci örgütlerin kitlelerle bağı ve kitle içinde etkisi olağanüstü sınırlıdır. Devrimcilerin gücü seçim sonuçları açısından genelde önemi olmayan bir güçtür. Bu güçsüzlük devrimcilerin taktik ittifaklar konusunda yaptırımcı olmalarının da engelidir. Yine bu güçsüzlük karşı devrimin iç çelişmelerden yararlanmak için taktikler geliştirme konusunda da fazla bir manevra alanı bırakmamaktadır.

Anda kendisini sol olarak tanımlayan ama gerçekte devrimcilerin destekleyebileceği, ittifak yapabileceği türden olmayan ortaya çıkmış

bir blok vardır. EMEP, ÖDP, SDP ile Kürt kimlikli DEHAP bu seçimlere Kemalist devletçi SHP ile blok kurarak girmektedirler. Bu blokun adı "Güç Birlıği"dir, ("Güç Birliği" kendisini "sol" güç bırliği olarak tanımlamaktadır. Belirtmek gerekir ki SHP sol bir parti değildir. Bu sıfatlandırma bu anlamda doğru bir sıfatlandırma değildir.)

Yayınladığı bildirgede blok; "Halkımız "laik ve şeriatçı kamplaşmasının kıskacına mahkum değildir." demektedir ama gerçekte AKP karşıtı sözde "laik" Kemalist güçlerin yanında saf tutmaktadır. SHP ile blok da bu adımı tamamlayıcı bir unsur olmaktadır. CHP ile iktidar arayışları da hakım sınıfların iktidar dalaşında Kemalist devletin safında yer almaktan başka bir şey değildir. CHP'nin "DEHAP'ın etnik parti olması" gerekçesiyle bloka katılmamış olması bu niyeti gözardı ettiremez.

Blok, seçimlerle birçok şeyin değişebileceği hayalini yaymaktadır. "Merkezi iktidarın baskısından uzak, yerelde her konuda yetkilendirilmiş, seçilmişlerin yalnızca seçenlere hesap verdiği ve onlar tarafından görevinden alınabilidği bir yerel yönetım anlayışını" savunduklarını söylüyor ve "Yerel yönetimleri halka hizmetten alıkoyan, hizmetleri piyasalaştıran, ve özelleştirme yoluyla tamamen rant alanına aktaran, ancak parası olanın hizmet alabileceğei yerel yönetım anlayışına son vermek için Yerel Yönetım seçimlerine giriyoruz." diyorlar...

Bu ham hayaller yaymaktan, kitlelerin bilincini bulandırmaktan başka birşey değildir. Mevcut sistemde bu tür değişikliklerin –belirleyici olarak– gerçekleşebileceğini söylemek, bunları gerçekleştirebileceğini söylemek gerçek durumu ifade etmemek demektir.

Sistemi, sistemdeki egemen güçlerin tümünü karşısına almayan, kendisini "AKP iktidarına karşı olmakla" sınırlayan, bu konumuyla objektif olarak Kemalist kesimin yanında yer alan, bu adımı SHP ile blok kurarak tamamlayan, CHP ile ittifakı da zorlayan blok "emekten, özgürlükten, barıştan, demokrasiden" yana bir blok değildir.

Böylesi bir konumda bulunan bu blok soldan destek talep etmektedir. Bizim bu bloku destekleme diye bir sorunumuz yoktur.

Devrimcilerin de bu seçimlerde görevleri yukarıda sıraladığımız çerçevede olmalıdır. Devrimcilerin yerel seçimlerde gerçekten devrimci bir siyaset ızleyecek adayların kazanma şansı oldukları yerde kendi adaylarını çıkarmalı, kendi adaylarının olmadığı yerde de somut olarak adaylar içinde desteklenmesi doğru olan bir aday olup olmadığına bakmalıdırlar. Yerelde gerçekten yerelde yaşayan insanların sorunlarını yönetime taşıyacaka, kitlelerin mücadelesini ilerletecek ve kitlelerle birlikte hareket edecek adaylar varsa, bunlar desteklenebilir.

14 Şubat 2004 ■

Kıbrıs'ta da gerçek çözüm devrimde!

Kuzey Kıbrıs'ta seçimler ertesi, pazarlıklar sonrasında, seçim sonuçlarına uygun bir koalisyon hükümeti kuruldu.

Seçimlerde muhalefetin temel iddialarından biri olan Denktaş'ın çözüm önünde engel olduğu, çözüm için onun görüşmecilikten çekilmesi gerektiği iddiası; TC tarafından reddedildi. Kurulan hükümet, Denktaş'ın görüşmeciliği sürdürmesini geçmişte en büyük muhalefet partisi konumunda olan, şimdi ise hükümetin büyük ortağı konumunda olan CTP'nin kabul etmesi temelinde kuruldu. Yani Kuzey Kıbrıs'ta bir orta yol bulundu.

Türkiye'de kendini emperyalistlere "müslüman demokrat" olarak pazarlayan AKP hükümeti ile, kemalist devlet güçleri arasında yürüyen iktidar dalaşında Kuzey Kıbrıs seçimlerinin bir nevi patla sonuçlanması, Kıbrıs konusunda, egemenlerin iki kanadı arasında var olan değişik yaklaşımlar arasında bir orta yol bulmayı zorladı.

Bu arada Irak'ta, özellikle Güney Kürdistan'da, Kürt milliyetçisi örgütlerin kendi aralarında anlaşmaya varması ve federasyon konusunda birlikte bastırmaları; KADEK'in kendini emperyalist güçlere siyasi bir güç olarak kabul ettirme çabalarının ilerlemesi; TC hakim sınıflarını ABD ile –I. tezkere olayı sırasındaki kaza nedeniyle bozulan– arayı yeniden bulmaya zorluyordu.

ABD'nin, Güney Kürdistan'da TC'nin istemediği yönde gelişmeleri önleme karşılığı, Kıbrıs'ta ABD'nin de içinde şu veya bu biçimde yer alacağı ve Annan Planı çerçevesinde bir çözüm yönünde adım atılması isteği, Türk hakim sınıflarını resmi devlet siyasetinde bir değişiklik yapma anlamına gelen bir adım atmaya zorladı.

MGK'nin, Başbakan Erdoğan'ın Davos ve Washington gezileri öncesinde yaptığı toplantısından, Annan Planı'nın görüşülmesine hazır olunduğu yönünde bir karar çıktı. Bu toplantıya kadarki devlet siyaseti, Annan Planı'nın tartışma zemini olamayacağı, bu planın bu haliyle görüşülemeyeceği yönündeydi.

Devlet siyasetindeki bu değişiklik, egemen sınıfların değişik kanatları arasındaki dalaşmada, kemalist devlet güçlerinin, hükümetin savunduğu politikaya bir adım yaklaşması demek oluyordu. Fakat iş burada durmadı.

Erdoğan hükümet adına gerek BM temsilcileri ile, gerekse ABD Başkanı Bush'la yaptığı görüşmelerde MGK adına açıklanan kararlardan daha da ile-

ri giderek;

1. Türk tarafının Annan planının çizdiği genel çerçeveyi çözüm için kabul ettiğini,

2. Bu temelde ve bu çerçevede BM gözetiminde müzakerelere başlamaya hazır olduğunu,

3. İki tarafın anlaşamadığı noktalarda Annan'ın boşlukları doldurmasını kabul ettiğini,

4. Ortaya böyle çıkacak planın referanduma götürülmesini kabul ettığini,

5. ABD'nin çözümde bir nevi arabulucu olmasını istediklerini ve

6. Türk tarafının çözüm bağlamında Rum tarafından hep bir adım önde olacağını açıkladı.

Hükümet yanlısı medyanın öve öve bitiremediği bu adım; ideolojik kemalistler tarafından MGK'nin çizgisi dışına çıkmakla, ver kurtulculukla, vatanı (kimin vatanıysa artık) satmakla, Amerikan uşaklığıyla (söyleyenler kendisi sanki Amerikan uşağı değil!) vb. suçlandı. İlginç olan fakat "asker kanat"ın sessiz kalmasıydı.

Erdoğan'dan –hem de büyük patron Bush'la yapılan görüşme ertesi, ondan onaylı– bu sözleri alan Annan bir çözüm takvimi hazırlayarak tarafları 10 Şubat'tan itibaren Annan Planı üzerine görüşmelere çağırdı. Annan mektubunda görüşmelere başlamanın aynı zamanda, mektupta öngörülen zaman planının aynen kabulü anlamına geleceğini belirtiyordu. Zaman planı ise görüşmelerin Mart sonuna kadar bitirilmesini, anlaşma olmayan noktalarda bizzat Annan'ın boşlukları doldurmasını ve böylece sonuçlandırılacak planın 21 Nisan 2004'de –yani Kıbrıs Cumhuriyetinin, AB üyeliğinın kesinleşeceği tarihten önce– referanduma sunulmasını öngörüyor.

Mektupta ayrıca Türkiye ve Yunanistan'ın da bu biçimde hazırlanacak planı ve referandum sonucunu kabul edeceklerini en baştan kabul ettiklerini açıklamaları isteniyor. Görüşmelere başlanması Annan'a göre bunların tümünün de baştan kabulü anlamına geliyor. Hem Türk hem de Yunan tarafı bu dayatmacı tavırdan rahatsızlıklarını dile getirerek ve resmi yazılı bir açıklama yapmaksızın New York'a gittiler.

Bugün (10 Şubat'ta) Annan taraflarla tek tek görüşmeye başlayacak.

Tarafların yazılı açıklama yapmaksızın görüşmelere gitmesi, onların biz resmen görüşmelere başlamayı kabul etmedık diyebilmelerinin ve belli bir noktada masadan kalkmalarının gerekçesi yapılabilir. Fakat hem Yunan, hem de Türk tarafı açısından, "mızıkçılık yapan taraf" olarak görünmemek, "suç" ve "sorumluluğun" karşı tarafa yüklendiği bir çözümsüzlük çözümü önemli. Görüşmelerin ne kadar süreceğini, ne çıkacağını göreceğiz.

Şimdi kısa vadede iki alternatif var:

Ya Annan Planı temelinde –üzerinde ufak tefek değişiklikler yapılarak– anlaşma sonuçlandırılıp referanduma gidilecek. Bu noktada referandum sonuçları belirleyici olacak. Referandumda ne Ku-

zeyde, ne de Güneyde evet sonucu çıkacağı garantili değil. (Güneyde Annan Planı'na %70 oranında karşı çıkış olduğunu gösteren kamuoyu yoklamalarından söz ediliyor). Referandumda Annan Planı her iki yanda çoğunluk tarafından kabul görürse, o zaman Kıbrıs sorunu "Annan planı temelinde" çözülmüş! olacak.

Annan Planı temelinde çözüm: İki kurucu devletli, bu kurucu devletler bağlamında da 1974 sonrası ortaya çıkan etnik yapıyı olduğu gibi koruyan bir federatıf (gerçekte konfederatif) devlet; bu konfederatif devletin 1 Mayıs 2004'den itibaren AB üyeliği; AB üyesi bir devletin topraklarında –Kuzey Kıbrıs'ta– AB üyesi olmayan bir devletin askeri işgalinin –işgal gücü sayısı azaltılarak– resmi, uluslararası hukuka uygun hale getirilip kabul edilmesi; Kıbrıs'ın güneyindeki İngiliz üssü Akrotiri'ye dokunulmaması; Yunanistan-Türkiye-İngiltere'nin yanında bir de ABD'nin ve AB'nin doğrudan çözüm tarafı olarak devreye girmesi anlamına gelecek.

Bu tip bir çözüm andaki durumun kabulü ve kimi reformlarla sürdürmesi yanında pratikte ABD'nın çözüm tarafı haline getirilmesi ile AB, ABD kapışmasında ABD'nin lehıne bir çözüm olacak.

Taraflardan birinin masadan kalkması halinde, o taraf mızıkçı olarak ilan edilecek, fakat masadan bu kalkış, 1 Mayıs 2004'e kadar "Kıbrıs sorununun çözülmemesi", böylece topraklarının bir bölümü NATO üyesi bir ülke tarafından işgal altında tutulan bir AB üyesi devletin ortaya çıkması anlamına gelecek. Türkiye'nin AB üyeliği için görüşmelerde tarih alma ve tam üyelik konusunda Kıbrıs sorunu belli ölçüde engel olarak varlığını sürdürecek.

Her halde her iki alternatıf de çözüm diye sunulsa da gerçek anlamda çözüm değil. Her iki durum da (hem andaki statüko / hem de Annan Planı temelinde olası bir çözüm) emperyalizmin adadaki egemenliğinin değişik biçimlerde sürmesidir; adada emperyalizmin uşaklarının egemenliğinin sürmesidir; adadaki devlet(ler)in varlığının, dış güçlere bağlı olma durumunun sürmesidir.

Kıbrıs halkları için bu çözümler kırk katır-kırk satır tercihleridir. Halkları bu tercihlerden biri yanında yer almaya çağırmak, bu devrimci sosyalist vb. taktik adına da yapılsa yanlıştır.

Çözüm, "çözüm" değil gerçek çözüm, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden halklarının işçi sınıfı önderliğinde birleşip işgalcilerin tümünü adadan kovmasında, kendi antiemperyalist- demokratik-sosyalist perspektifli iktıdarını kurmasındadır.

Çözüm Kıbrıs'ta da devrimdedir.

Şimdi devrim gündemde değil gerekçesiyle, emperyalist çözüm planlarından birinin kuyruğuna takılmak, devrimcilik ve sosyalizm adına yapılabilecek en büyük yanlıştır.

Doğru olan bugün gündemde olmasa da, devrim için çalışmak, onun için halkı hazırlamak, örgütlemektır.

10 Şubat 2004 ■

KUZEY KIBRIS'TA PARLAMENTO SEÇİMLERİ YAPILDI... GERÇEK ÇÖZÜM NE TC İŞGALİNDE; NE ANNAN PLANLI AB'DE!

Gerçek çözüm devrimde!

TC'nin 1974'ten bu yana işgal altında tuttuğu Kuzey Kıbrıs'ta egemenler tarafından 'kader seçimi' olarak adlandırılan parlamento seçimleri yapıldı.

Yüksek Seçim kurulunun verdiği rakamlara göre kesin olmayan resmi sonuçlar şöyledir:

Kesin olmayan resmi sonuçlara göre toplam 141.496 seçmenden 122.368'i seçimlere katılmıştır. Buna göre seçime katılma oranı %86,48'dir.

Kullanılan 122.368 oyun 113.904'ü geçerli sayılmıştır. Geçersiz oy sayısı 8648. Bu, kullanılan oyların % 6,9'udur; tüm seçmen sayısı baz alındığında kullanılmayan ve geçersiz sayılan oyların toplam oranı % 19,61'dir.

Geçerli oyların partilere göre dağılımı şöyledir:

Partiler	*Aldığı oy*	*oranı*	*mv. sayısı*
Statüko yanlıları			
UBP	43924	%32,93	18
DP	17247	%12,93	7
MBP	4312	% 3,23	-
KAP	798	%0,60	-
Tümünün toplamı	66281	%49,69	25
Barajı aşanların (UBP+DP) toplamı	61171	%46,86	
Annan Planı temelinde AB'ci olanlar			
CTP	46927	%35,18	19
BDH	17528	%13,14	6
ÇABP	.2634	% 1,97	-
Tümünün toplamı	67089	%50,29	25
Barajı aşanların toplamı	64455	%48,32	

Ayrıca seçime katılan üç bağımsız adayın aldığı toplam oy sayısı da 163.

Not: Olası rakam ve hesap yanlışları bize değil, KKTC Yüksek Seçim Kurulu'na aittir. Biz rakamları oradan aldık.

• • •

Egemenler bu seçimlere "kader seçimi" dediler. Çünkü bu seçimler Annan Planı temelinde Avrupa Birliği'ne üyeliğe evet mı/hayır mı sorusuna cevap aranan bir referandum niteliğine de bürünmüştü.

Referandumda iki kanat

1. Statüko yanlıları

Kuzey Kıbrıs'ta şu an iktidarı TC'nin uzantısı ve genel valiliği biçiminde elinde bulunduran statüko savunucuları, Birleşmiş Milletler'in ve Avrupa Birliği'nin Kıbrıs sorununa emperyalist çerçevede dayattığı "çözüm" planını red ediyor, bu plan temelinde önerilen çözümü kendi arpalıkları durumunda olan KKTC'nin sonu olarak değerlendiriyor, bu yüzden bu temelde bir çözümü "milli davaya ihanet" olarak adlandırıp reddediyordu. Onlar bu plan temelinde çözüm savunucularına karşı, KKTC'nin "sonsuza dek yaşatılması için" seçmenden oy istiyorlardı. Bu statüko savunucularının en başında tabii, sömürge valisi olduğu kukla KKTC devletinin cumhurbaşkanı Denktaş geliyordu. Her ne kadar o cumhurbaşkanı olarak anayasaya göre 'partisiz' olmasına ve görev süresinin dolmasına daha iki yıl olmasına rağmen; seçimlerde işbaşına geldikleri takdirde onun görüşmeciliğine son vereceklerini ilan eden muhalefet partilerine karşı Denktaş bu seçimde açıkça referandumda oylanan bir kişiydi de! Seçimde "Annan Planı temelinde bir çözüme hayır!" diyen cepheye verilen oylar aynı zamanda Denktaş'a verilen oylardı. Seçimde bu cephede halktan oy isteyen partiler şimdiye kadarki hükümet partileri olan Ulusal Birlik Partisi (UBP – Başbakan Derviş Eroğlu'nun liderliğini yaptığı parti. Bu parti Kuzey Kıbrıs'ta Türk sağının merkez partisi konumundadır. Cumhurbaşkanı Denktaş'ın esas dayandığı parti durumundadır), Demokrat Parti (DP – Rauf Denktaş'ın oğlu ve Başbakan Yardımcısı Serdar Denktaş'ın liderliğini yaptığı parti. Bu parti UBP'den çıkar çatışması temelinde ayrılan ve sağın merkez partisi olmaya soyunan partidir) yanında Milliyetçi Barış Partisi (MBP – Üç küçük Türkçü faşist partinin seçim ittifakı) ve Kıbrıs Adalet Partisi (KAP – Kıbrıs'ın işgali sırasında aktif görevdeyken kendine 'Magosa Fatihi' ünvanı yakıştırılan, daha sonra işgalin rantını yemek için adaya yerleşen bir albay eskisinin, Oğuz Kalelioğlu'nun önderliğindeki parti) idiler.

Bu partilerın tümü 14 Aralık seçimlerine "Anavatan" dedikleri TC'ye bağlılık yeminleri ederek, "Anavatansız" bir çözüm olmayacağı, olamayacağı programı temelinde katılıp oy istedi-

ler. Kuzey Kıbrıs'ta bu partilerin seçmen temeli gerçekte adada TC'nin işgalinden doğan rantı yiyen küçük bir kesim ile (bu kesim Denktaş ve çevresidir), 1974 işgali sonrasında adaya yerleştirilen "yeni Kıbrıslı(!)"lardır! Bunlarla adanın 1974 öncesinden gelen yerli Türk Kıbrıslı kesimi arasında, maddi çıkar çelişmesi vardır. 1974 işgalinin yarattığı ranttan faydalananlar ve 1974 sonrası işgal sonucu TC tarafından adanın kuzeyine kolonizatör olarak yerleştirilenler için KKTC'nin varlığı, onların varlık temeli durumundadır. Bu statükonun bozulması onların varlığını tehdit etmektedir.

TC'de Kuzey Kıbrıs konusunda bir devlet siyaseti vardır. Bu devlet siyaseti devlete egemen olan asker-sivil Kemalist bürokrasi tarafından belirlenmiş, değişmezliği ilan edilmiştir. Anavatan/Yavruvatan yaklaşımına dayanan bu siyaset, "yavruvatan"daki soydaşların ve "anavatan"ın güvenliğini sağlamak adına, adanın kuzeyinin işgalini ve bu işgalin sürdürülmesini hak ve görev olarak görmektedir. Satükonun savunulması ve sonuçta KKTC'nin de devlet olarak varlığının korunduğu bir konfederal "çözüm", bu siyasetin statükoya alternatif olarak gördüğü "çözüm"dür. AB üyeliği bağlamında bu resmi siyaset, TC AB'ye girmeden KKTC'nin Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bir parçası olarak AB'ye girmesine karşıdır.

Buna karşı Türkiye'de bir süreden beri, başta büyük burjuvazinin AB'ye mümkün olan en kısa sürede girmekten yana olan kesimi, siyasi alanda asker-sivil Kemalist bürokrasinin iktidar tekelini geriletmek isteyen kesimler (ki bunun içinde başta bugünkü AKP hükümeti var), Kıbrıs konusunda statükonun korunması AB'ye giriş konusunda zorluk çıkardığı için bu siyasetin değiştirilmesinden yana tavır takınıyorlar. Ancak seçimler yaklaştıkça, Türkiye'deki statükocular, kendilerine karşı tavır takınanları "vatan hainliği" ile suçlama kampanyalarında dozu arttırarak, AKP'yi de KKTC'deki andaki yönetime açık destek veren bir görünüm verme çizgisine getirdiler.

Kuzey Kıbrıs'taki statüko cephesi, böylece seçimlere tüm "resmi" TC'nin desteğiyle girdi.

Statükocu partiler tüm bu açık desteklere rağmen, 14 Aralık seçimlerinde geçerli oyların %49,69'nu aldılar.

Bu cephenin seçime girip de barajı aşan iki partisinin toplam oy oranı ise %45,86 oldu.

Fakat onlar bu oy oranı ile 50 kişilik KKTC parlamentosunda 25 milletvekilliği ile temsil edilme hakkını kazandılar.

Böylece statükocu kanat, parlamentodaki çoğunluğunu kaybetmesine, büyük bir seçim yenilgisi almasına rağmen (bu kesimin bundan önceki seçimlerde oy desteği ve parlamento çoğunluğu UBP %40,4 = 24 milletvekili + DP %22,6 = 13 milletvekili olmak üzere %65'lere dayanıyordu) parla-

mentoda bir hükümet kuruluşunu engelleyecek bir sonuç elde etti.

2. Annan Planı temelinde 'çözüm'den yana olan kanat

Bu kanatta seçmenden oy isteyen partiler seçim kampanyalarını neredeyse bir konu üzerinde yoğunlaştırıp, seçimlerin bir referanduma dönüşmesinde başrolü oynadılar.

Genel yaklaşımları itibariyle bu kanadın değişik partilerini birleştiren ortak nokta, Annan Planı temelinde bir "çözüm"ün, anda Kuzey Kıbrıs halkı için en iyi çözüm olduğu düşüncesidir. Buna göre: "Barış" ve "kardeşlik" AB üyeliği ile sağlanabilir. 2004 yılının Mayıs ayına kadar mutlaka Annan Planı temelinde bir "çözüm" bulunarak, iki "kurucu devlet"li Kıbrıs Cumhuriyeti olarak AB'ye üye olunmalıdır. Bugünkü yönetim, başta da Rauf Denktaş, bu çözümün önünde engeldir. Bu yüzden o görüşmecilikten geri çekilecektir. Güney Kıbrıs, Kuzey Kıbrıs 2004 Mayıs'ında birlikte AB'ye üye olduğunda, Kuzey Kıbrıs'a da refah gelecektir. vs.

İşte statüko karşıtı burjuva muhalefet böyle bir programla katıldı seçimlere. Ve ne yazık ki, Kuzey Kıbrıs'ta Komünistler de "halktan kopmama" ve "taktik" gibi anlayışlı fakat yanlış gerekçelerle bu kanada açık destek verdiler. Sonuçta etkiledikleri küçük bir kesimin burjuvazinin AB'ci kesiminin kuyruğuna takılmasını örgütlediler.

Bu kesimde Kuzey Kıbrıs halkına, bizi iktidara getirin, Kıbrıs sorununa Annan Planı temelinde çözüm getirelim diyerek oy isteyen partiler de şunlardı:

Cumhuriyetçi Türk Partisi (CTP)

1970'te kurulan, kurulduğu dönemde Marksist söylemlerle de 'sol' görünüme sahip bir parti idi. Sovyetler Birliği'nin revizyonist çizgisinin takipçileri bu partide toplanmışlardı. Revizyonist-sosyalemperyalist kampın çöküşü ertesinde Batıdaki tüm revizyonist partilerde yaşanan açık 'sosyaldemokratlaşma' süreci bu partide de yaşandı. CTP son dönemde açıkça AB'ci bir parti görünümüne büründü, ekonomide ve siyasette AB standartlarının savunucusu kesildi. Seçimlerde AB'cilerin en büyük partisi olarak, diğer partilerle ittifakı reddetti. Diğerlerini kendi listelerinden seçimlere katılmaya çağırdı. Sçimlere CTP/Birleşik Güçler adıyla katıldı. Başlangıçta 1974 sonrası göçmenlere mesafeli olan tavrını değiştirdi. Onların da oyuna talip olan bir çizgiye geldi. Annan Planı bağlamında başlangıçta "Ne olursa olsun, bu fırsatı kaçırmamalı, Annan Planı gerekirse hiçbir değişiklik yapılmadan da imzalanabilir" tavrını, seçim kampanyası içinde "Plan üzerine görüşülmeli, düzeltmeler yapılmalıdır" tavrına dönüştürdü. Başlangıçta vurgulanan TC'den bağımsız bir siyaset izleme iddiası ve tavrı da; seçim kampanyasının sonlarına doğru "TC'siz bir çözüm olmaz", her şey "TC hükümetleri ile görüşülerek bir-

likte çözülecektir" tavrına dönüştürüldü. Parti başkanı M. Ali Talat, Türkiye'de katıldığı bir dizi televizyon programında adeta sorgulandı. Ve geçmiş dönemde TC'den bağımsız olduğunu vurgulamak için söylenmiş kimi laflar, birer birer 'yanlış anlama', 'ben öyle demedim' ya da 'öyle demek istemedim', 'çarpıtılıyor' savunmalarıyla geri çektirildi. M. Ali Talat'ın da son çözümlemede 'anavatan'ın genel çizgisi dışına çıkamayacağı gösterildi.

Barış ve Demokrasi Hareketi (BDH)

Bu parti 28 Haziran 2003'te Toplumcu Kurtuluş Partisi (TKP), Kıbrıs Sosyalist Partisi (KSP) ve BKP ve bir dizi sendika ve dernek, yazar-aydın-sanatçının katılımı ile kuruldu. Parti kuruluş bildirgesinde kuruluş amacını şöyle açıklıyordu:

"Barış ve Demokrasi Hareketi (BDH) halkımızın (kalıcı barış ve AB üyeliğinin gerçekleşmesi –bn) talebini yerine getirmek, çözüm ve AB yanlılarının Aralık 2003 seçimlerinde birlikte hareketini ve başarısını sağlamak, seçim sonucunda barış yanlısı yeni bir görüşmeci heyeti ile çözüm ve AB hedefini gerçekleştirmek için kurulmuştur."

Partinin başına TKP'nın eski başkanı olan Mustafa Akıncı getirilmiştir.

"Sol" söylemli TKP tek başına katıldığı bundan önceki seçimlerde %14 civarında oy almıştı.

Çözüm ve Avrupa Birliği Partisi: (ÇABP)

İsminde programatik olarak çözüm ile AB'yi yanyana getiren bu parti, 2003 yılının 5 Ağustos'unda Kuzey Kıbrıs Ticaret Odası Başkanı Ali Erel tarafından kuruldu. Kuzey Kıbrıs yerlisi olan Türk ticaret burjuvazisinin önemli bir bölümünün ne pahasına olursa olsun AB'ye giriş talebi temelinde kurulan, Annan Planının da bu hedefe varmak için uygun bir plan olduğunu savunan bu parti, Kıbrıslı Türk burjuvaların daha önce destekledikleri UBP/DP'den desteklerini çekip, kendi partileri ile ortaya çıkmaları anlamına geliyordu. Beklentileri, halkın bu en AB'ci partiye yöneleceği, yüzde 20'lere yakın oy alacakları idi.

Bu cephenin üç partısı CTP/Birleşik Güçler, BDH ve ÇABP Eylül 2003'te bir 'ortak protokol' imzalayarak, 'iktidar partileri ile koalisyona girmeyecekleri' taahhüdünde bulundular.

Diğer cephenin "büyük" partisi UBP seçimler öncesi ve sırasında, Annan Planından yana olan hiçbir partiyle koalisyona girmeyeceğini açıklarken, DP koalisyon konusunda önceden kendini bağlayacak bir açıklama yapmaktan kaçındı.

Bu cephenin iddiası Kıbrıs halkının ezici çoğunluğunun Annan Planı temelinde bir çözümden yana olduğu, referanduma dönüşecek bir seçimde kendilerinin büyük bir çoğunlukla iktidara gelecekleri, görüşmeciyi değiştirerek yeni bir heyetle Annan Planını görüşüp, 2004 Mayıs'ında Kıbrıs'ı "iki toplumun siyasi eşitliği şartlarında" bir

bütün olarak AB'ye üye edecekleri idi.

Beklenti kesin bir çoğunluk beklentisi idi.

Böyle bir durumda TC'nin de sonucu kabul etmekten başka bir yolu kalmayacağı beklentisi içinde idiler.

Bu cephe, yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi, seçimlerde her ne kadar çoğunluğu az bir farkla da olsa kazandı ise de (Cephenin toplam oyu %50'nin az da olsa üzerinde; statükocu cephenin oyu %50'nin altında; meclise katılma hakkı kazanan partiler bazında statükocuların %46 civarında oyunun karşısında, değişimci/AB'cilerin %48 civarında oyu duruyor), bu çoğunluk, seçim sisteminin de marifeti sonucu (fakat onlar bu seçim sistemi temelinde seçime katıldılar. Onun için şikâyetlenmeye hakları yoktur) onlara parlamentoda çoğunluğu getirmedi. Ortaya statükocularla değişimci/Avrupacıların parlamentoda 25-25'lik pat durumu çıktı.

Seçim sonuçları kime yarıyor?

Bu seçim sonuçları gerçekte en fazla Kuzey Kıbrıs'ta işgalci durumunda olan TC'nin işine yaradı, yarıyor.

Denebilir ki, hayır, seçim sonuçları TC'nin en azından halkın yarısından biraz fazlası tarafından istenmediğini gösterdiği için, TC'ye yaramamıştır. Onun durumunu zayıflatmıştır. Böyle bir yorum bizce yanlış olur.

Çünkü, muhalefetin yenildiği bir seçim, en başından 'şaibeli' ilan edilecek, gerek AB, gerek ABD, gerekse Kuzey Kıbrıs'taki muhalefet tarafından seçim yapılmadan önce 'tanınmayacağı' ilan edilen bir sonuç olurdu. AB'nin genişlemeden sorumlu yetkilisi Verheugen yaptığı bir açıklamada, AB'nin Kuzey Kıbrıs'ı devlet olarak tanımadığını, fakat tabii ki buradaki seçimleri ilgiyle izlediğini, muhalefetin yenilgisiyle bitecek bir seçim sonucunun AB süreci açısından olumsuz olacağını vurgulamıştı. Muhalefet partileri muhalefetin seçimleri çoktan kazanmış olduğu idiasında idiler. M. Ali Talat, her türlü seçim sonucunu kabul edip etmeyeceği konusunda sorulan somut sorulara, 'muhalefetin kaybetme ihtimali yoktur, bunun için bizim bir yenilgi halinde ne yapacağımız şeklinde bir soruya cevap vermemiz gereksizdir' şeklinde cevaplar veriyordu. Böyle bir cevabı, Gürcistan'a da göndermeler yapıldığı bir sırada, DP başkanı Serdar Denktaş'a "Biraz daha korkun bakalım" sözleri ile tamamlıyordu.

Muhalefetin açık bir seçim yenilgisiyle seçimlerden çıkacağı bir sonuç, bu ortamda muhalefetin tabanının sokağa dökülmesi ile sonuçlanabilirdi.

Bu açıdan muhalefetin çoğunluğu kazandığı, fakat iktidar olacak oyu alamadığı bir seçim sonucu, muhalefetin seçim sonuçlarını kabul etmesini beraberinde getirecek bir sonuç olarak, anda TC ve onun Kuzey Kıbrıs'taki uzantıları açısından en iyi sonuçtur. Ve ilginç olan odur ki, sanki eczacı tartı-

sında tartılmış duyarlıkta ve dengede bir sonuç çıkmıştır ortaya.

Sonuç TC ve onun Kuzey Kıbrıs'taki uzantıları açısından nedir?

— Onlar şimdi göğüslerini gere gere, gayet demokratik bir seçim yapılmış olduğunu söyleyebiliyorlar.

Bu seçim sonuçları bu seçimlerin askeri işgal altında bir sömürgede yapılmış olduğu gerçeğinin, bu seçimlerin en başından itibaren demokrasiyle uzaktan yakından ilişkisi olmadığı gerçeğinin üzerini örtmeye yarıyor. KKTC dünya kamuoyunun gözünde, "Demokratik seçimler yapılan, demokratik bir ülke" meşruiyetine, statükoya karşı olduğunu söyleyen muhalefetin de onayıyla kavuşuyor.

Herkes seçim sonuçlarını kendine göre yontup, memnuniyetini belirtiyor. Seçimlerin 'şaibeli' olup olmadığı, KKTC'nin meşru olup olmadığı tartışması bir kenara itiliyor.

ABD adına yapılan açıklamalarda "Kofi Annan Planına destek veren partilerin seçimde %50'den fazla oy almasının memnuniyetle karşılandığı" bildiriliyor.

AB Komisyonu adına seçimler ertesi yapılan yazılı açıklamada, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti adlı devletin tanınmayan bir devlet olduğu unutulup, "Seçim sonuçlarının Kıbrıslı Türklerin artan bir şekilde ve Annan Planı temelinde çözüm istediklerini gösterdiği" tespiti yapılıyor.

Muhalefet partileri ise seçim sonuçları ortaya çıktığında tam bir felç olma durumuna girdiler. Kazandıkları bir seçimi 'şaibeli' ilan etmeleri, kendi kendilerini red anlamına gelecekti. Seçim sonuçlarını saygıyla karşıladıkları açıklamaları yapıp, aynı hükümet partileri gibi, halkı sükûnete davet ettiler. Onlar da seçimlerin Kıbrıs Türk halkının nasıl yüksek bir demokrasi kültürüne sahip olduğunu gösterdiği yorumları yaparak, seçimlerin temizliğini, şaibeli olmadığını tasdik ettiler.

Seçimler sırasında halbuki her iki taraf da seçimlere dış müdahalelerden yakınıyordu. Muhalefet TC'nin hükümetten yana açık tavır koymasından rahatsızdı; hükümet partileri de AB ve ABD'nin muhalefete açık destek vermesinden şikâyetleniyordu. Al birini, vur ötekine! İkisinin de şıkâyetlenmesi haklıydı. Çünkü böyle dış müdahaleler gerçekti! İkisinin de şikâyetlenmesi haksızdı. Çünkü ikisi de kendi lehine dış müdahaleden rahatsız değildi. Bunlar dış müdahaleden değil, rakipleri lehine, kendileri aleyhine dış müdahaleden rahatsızdılar.

Birinciler açıkça TC'nin uzantısı olarak girdiler seçimlere; diğerleri de AB'nin. ABD de AB'cilere açık destek verdi.

Bu bağlamda aslında KKTC seçimleri en başından itibaren bir komedi, bir demokrasicilik oyunu, bir sahtekârlık idi. İşgal altındaki bir ülkede bunun dışında bir şey olacağını beklemek de zaten abesle iştigaldir. KKTC'de 'çözüm' konusunda bu seçimlerden TC'nin is-

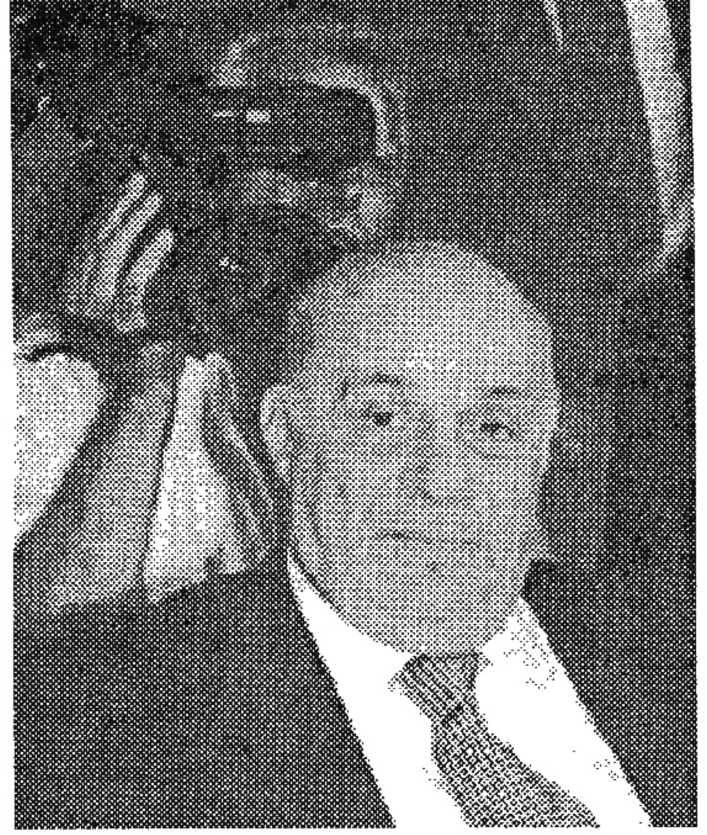
tediği dışında bir sonuç çıkması ihtimalini ve bu sonucu TC'nin kabulleneceği ihtimalini bir gerçekmiş gibi görenler ve gösterenler, gerçekte kendi kendilerini ve halkları kandırıyorlardı.

TC'nin Genelkurmay Başkanı, seçimler öncesinde yaptığı açıklamada, hiçbir Avrupa devletinin Kıbrıs için savaşı göze almayacağını, fakat TC'nin buna hazır olduğunu açıklayarak, KKTC'nin "bağımsızlığı"nın nasıl bir masal olduğunu, seçim sonucu ne olursa olsun TC'nin dediğinin olacağını açıkça ortaya koyuyordu.

Seçim sürecinde TC Dışişleri Bakanı, Başbakan Yardımcısı Abdullah Gül de, yaptığı açıklamada "Kıbrıs'ta Türkiye'nin kabul etmediği bir çözüm söz konusu olamaz" diyerek, KKTC'nin "bağımsızlığı"nın sınırlarını çiziyordu. Seçim sonrasında yaptığı ilk açıklamada da bu seçimlerin kıymeti harbiyesini "Kimin kazandığı önemli değil,Türkiye ne derse o olacaktır" diyerek özlü ve anlaşılır bir biçimde ifadelendiriyordu.

"Çok ilginç" olan seçim sonuçları, önceden ilan edilenin ve bilinenin "demokratik seçim meşruiyetine" dayandırılabilmesi imkânını TC egemenlerine ve onun adadaki uzantılarına sundu, sunuyor.

— TC ve uzantıları açısından seçim sonuçları yalnızca onlara KKTC'nin meşruiyetinin tanınması yönünde bir araç olduğu için değil, aynı zamanda statükoda hiçbir gerçek değişikliğe yol açmayan bir sonuç olduğu için de ola

bilecek en iyi sonuçtur.

Şimdi TC ve onun Kıbrıs'taki uzantıları, seçimlerin Kıbrıs'ta AB'ye üyelik yönünde güçlü bir isteğin olduğunu gösterdiği, fakat toplumun %50'ye yakınının da Annan Planı temelinde AB'ye girişe karşı olduğunu gösterdiğini, Annan Planını Denktaş dışında bir görüşmeciyle müzakere etmek isteyenlerin parlamento çoğunluğuna sahip olmadıklarını göğsünü gere gere söyleyecek durumdadır. Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş, bırakalım güç kaybetmeyi bir yana, şimdi parlamentonun pat durumunda olduğu bir noktada, siyaseti esas belirleyecek kişi olma, 'uzlaşma' çağrıları yapan sorumlu devlet başkanı görünümüne girme imkânını yakalamıştır.

Nitekim o 15 Aralık'ta yaptığı ilk açıklamada, gönlünün "milli mutaba-

kat hükümetinden" yana olduğunu söyleyerek, tarafları uzlaşmaya çağırarak, kendisinin de Annan Planını ve çözümü görüşmekten yana olduğunu söyleyerek, 'uzlaşmaz' imajından soyunmaya çalışan bir görüntü vermiştir.

— Bu seçim sonucuyla, gerçekte TC'nin ve onun adadaki uzantılarının eli güçlenmiştir. Şimdi arkalarında yapılmış bir "demokratik seçim!" meşruiyeti vardır. Denktaş cumhurbaşkanı olarak görüşmecilik görevine devam edecek bir konumdadır. Ve o TC ile de danışma içinde, TC'nin gösterdiği doğrultuda görüşme çağrısı yaparak, kendisinin "uzlaşmaz" olduğu imajını yıkmaya çalışma fırsatı elde etmiştir. Denktaş'ın yapacağı görüşmelerden tabii ki Annan Planı temelinde bir çözüm çıkmayacaktır. Fakat "uzlaşmaz", "çözüm önünde engel" resminin düzeltilmesinde bu tavırlar rol oynayacaktır. Denktaş'ın birine başbakanlık görevini vermesi ertesinde –ki bu en erken Aralık sonunda olabilir– iki ay içinde, yani Şubat 2004 sonuna dek eğer mecliste çoğunluğu sağlayacak bir hükümet kurulamaz ise –ki bu çok zor görünüyor– yeni seçimler kaçınılmaz hale gelecek. Yeni seçimler seçim kararı alındıktan sonra en az iki ay içinde yapılabileceğine göre, muhalefetin 1 Mayıs 2004'e kadar Annan Planı temelinde AB çözümü yatmış durumdadır.

Bu, statükonun istediği şeydi. Muhalefetin "kazandığı" "demokratik seçim!"in sonucu bu oldu!

Şimdi ne olacak?

Herkesi memnun eden, hiç kimseyi tam memnun etmeyen bu seçim sonuçları temelinde şimdi Kuzey Kıbrıs'ta, eğer taraflar seçim öncesi ve seçim sırasındaki tavırlarını sürdürürlerse, Şubat sonuna kadar sürecek nafile turları ertesinde erken seçim kararı alınacak.

Partilerin seçim öncesi ve sırasında takındıkları tavırları sürdürüp sürdürmeyecekleri ise TC'nin tavrına bağlı.

TC'nin de acelesi yok! Şimdi TC'de eğer egemenler Kıbrıs'ta bir uzlaşma hükümetinin iyi bir imaj yaratacağı sonucuna varırsa,bu konuda ortak bir karara varırsa, o zaman KKTC'de parlamentodaki tüm partilerin katılacağı bir "Milli Mutabakat" hükümeti de,

CTP + BDH + DP'nin içinde yer aldığı, UBP'nin dışta tutularak dinlendirildiği bir koalisyon hükümeti de, CTP+ DP'den oluşan ve çok küçük bir çoğunlukla kurulacak (26 milletvekili) koalisyon hükümeti de mümkündür. Bu son olasılıkta, hem sağdan, hem soldan bir partinin hükümet dışında kalarak 'ilkeli' görünmeleri, koalisyonu kuran partilerin de "milli dava uğruna", "KKTC halkının çıkarlarını düşündükleri için", "TC'nin AB yolunda önünü açmak için" çok büyük fedakârlık yapar görünüme girmeleri mümkündür.

Bu sahtekârlıklardan hangisinin gündeme geleceğini önümüzdeki haftalar gösterecek.

Fakat bunların hangisi olursa olsun,

şu hemen hemen kesindir: Bu seçim sonuçlarıyla TC'de ve KKTC'de statüko istediğini elde etmiştir.

Çözüm?

Başlıkta "gerçek çözüm devrimde" dedik. Kimileri bunu çok genel, çok hamasi bulabilirler. Bizim 'taktik' bilmediğimizi vb. söyleyebilirler.

Biz, gerçek çözüm dediğimizde, değişik halkların, milletlerin, milliyetlerin eşit şartlarda, en küçük bir milli imtiyaz ve baskının olmadığı şartlarda, nasıl yaşayacaklarına her birinin kendi özgür iradesi ile karar verdiği ve bu temelde bir arada yaşadığı bir çözümden söz ediyoruz.

Böyle bir çözüm halkların milliyetçilik temelinde bölünüp, birbirlerine karşı kışkırtıldığı, birbirine kırdırıldığı,düşman edildiği, millıyetçiliklerin egemen olduğu bir sistemde mümkün değildir. Kapitalizmin/emperyalizmin egemen olduğu şartlarda, ulusal sorunun gerçek çözümü mümkün değildir. Bunun böyle olduğunu bütün pratik göstermiştir, göstermektedir. "Etnik temiz" bölgelerin birbirinden ayrıldığı, düşmanlıkların "dış düşmanlık" olarak sürdürüldüğü "çözüm"ler, geçici barış dönemleri için olası "çözüm"ler olarak ortaya çıkmaktadır. Bunun olmadığı yerde ise, çoğunluk tahakkümü, azınlığın haklarının yok edilmesi girişimleri, buna karşı direniş vb. hep gündemde olmaktadır, olacaktır. Öyle ya da böyle, emperyalizm şartlarındaki tüm çözümler gerçek ve kalıcı bir barışı sağlayamaz. Çözüm bu anlamda devrimdedir. Emperyalist sistemin proletarya önderliğindeki devrimlerle yıkılmasındadır. Komünistlerin görevi, işçileri ve emekçileri bu gerçek temelinde eğitmek, örgütlemektir.

Emperyalizm şartlarında şu veya bu çözüm, kısa süre açısından toplumun belli bir kesimi, hatta çoğunluğu için andaki durumdan daha iyi görünebilir, olabilir. Bu kötüler içinde daha az kötü olan bir çözümdür. Kötünün iyisidir. Ehven-i şerdir.

Komünistlerin görevi böyle bir durumda da, işçileri ve emekçileri, kötünün iyisi olan alternatifin peşine takmak değil, doğru olan, gerçek çözüm olan çözüm yönünde örgütlemeye, harekete geçirmeye çalışmaktır.

İşçiler-emekçiler kötünün iyisini seçmek zorunda değiller!

Onların kendi alternatıfleri var: Devrim, Sosyalizm, Komünizm!

Bu alternatif doğrultusunda çalışma içinde, tarihin belli bir anında, kötünün iyisini 'çözüm' olarak gösterenlerle yanyana gelinebilir. Bir şartla, onların çözüm diye gösterdiğinin gerçek çözüm olmadığını, hiçbir sınırlama koymadan işçilere-emekçilere anlatmak, onları bu konuda uyarmak, uyandırmak koşuluyla!

Biz bunu yapmaya çalışıyoruz. Kuzey Kıbrıs'ta da, Güney Kıbrıs'ta da, bütün dünyada da tüm komünistlerden aynı tavrı bekliyoruz.

16 Aralık 2003 ■

Bu defter kapanmaz!

Türk hakim sınıf sözcüleri; "Siz karar alsanız da neye yarar? Biz bildiğimizi yaparız." vb. açıklamalarını, tehditlerini bugün rahat rahat savursalar da, onların bu sömürü, talan, barbar sistemin yıkıntıları altında kalacakları gün gelecektir elbette! Ne tarih kitaplarında yazılı olan, ne de yazılı olmayan soykırım tespitleri; ne bunların silinmesi ve ne de soykırımcı barbarların hezeyanları, soykırımın varlığını ortadan kaldıramaz! Faşist Türk devletinin yıkılması, Ermenilere Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkının gerçekleştiği güne kadar da bu defter kapanmaz!

TC Başbakanı Tayyip efendi, bugünlerde ABD'li ağababalarını ziyaret etmekte... Adı "Kasımpaşalı"lığa (kabadayılığa) çıksa da, kimin karşısında olduğu çok önemli! Halka karşı atar tutar, ama ağababaları sırada olunca şikâyetlenmeden dilenmeye kadar kılık değiştirir böylesi burjuva sıyasetçiler...

"Kasımpaşalı", ABD Rum Ortodoks Kilisesi Patrik'ıne kadar birçok kişiyle temasta, Başkan Bush ile de "Oval Ofis"te buluşmaktadır... Erdoğan'ın ziyaretinin gündemi bayağı zengin. Ticari işlerden siyasi işlere, komşu ülkelerle ilişkilerden askeri meselelere kadar hemen hemen her alanda belli konular gündeminde yer alıyor. Örneğin "Geliştirilmiş Sanayi Bölgeleri" (QIZ) projesinin yeniden görüşülmesi de gündeminde. Türk basını QIZ'ı takibat altına alınmadan rahat rahat yazabiliyor. Ama Türkiye'de Kürtler çocuklarına isim verirken Q harfini kullanamıyor! Hani "Türk alfabesine uygunluk arzetmiyor"du ya! "Teknik olarak mümkün değil"di ya!

Erdoğan ziyaretinde, Osmanlı devletini sömürgeci olarak gösteren Irak "sömürge valisi" Bremer'in "kulağının çekilmesini" istemenin yanısıra, Kürt-

lere karşı olma tavrını "Kerkük uyarısı"yla taçlandırdı... Erdoğan, ziyaret ettiği ABD Rum Ortodoks Kilisesi Patriği Demetrios'a ise Kıbrıs Rum Kilisesi'ni şikayet etti... İspiyonculukla dilenciliğin birbirine karıştığı bu ziyarette Erdoğan Kıbrıs Rum yönetimi ve kilisesine baskı yapılmasını da Patrik Demetrios'tan istedi.

Kürt-Rum meselesini böyle halletmeye çalışan Erdoğan'ın Ermeni soykırımı meselesini bir kenarda bırakması ayıp olurdu tabii ki... Eh, ayıp işlememek için "Kasımpaşalılığın" hakkını vermek gerekiyordu! Erdoğan da hakkını veriyor...

ABD ziyaretinden önce katıldığı Davos Zirvesi'nde İsviçre Cumhurbaşkanı Joseph Deiss'e Ermeni soykırımının tanınması hakkındaki İsviçre Meclisi'nin aldığı karara atfen ***"Bu kararı kolay kolay sineye çekemeyiz"*** diye tavır takınan Erdoğan, ABD'de "tarihi" bir açıklama yaptı... ABD'deki Türklerle yaptığı bir toplantıda kendisine Ermeni soykırımı hakkında sorulan bir soruya cevap verirken Ermenilere çağrıda bulunan Erdoğan, **"Gelin bu defteri kapatalım"** dedi. Hürriyet gazetesinin 28 Ocak 2004'te manşet olarak aktardığı bu çağrıya bakıldığında akla ilk gelebilecek şey, acaba soykırımın varlığı kabul mü edilecek sorusudur. Ama TC'yi tanıyan ve soykırım konusundaki tavrını iyi bilenler, soykırımın varlığının TC tarafından kabul edilemeyeceğini de iyi bilirler. Bu konuda yapılması gereken, Ermeni soykırımının varlığının kabulü ve soykırımın kabul edilmesinin beraberinde getireceği sonuçlarının da kabul edilmesidir.

Bu ise, en başta diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme yerleşme ve kendi kaderini tayin etme - ayrılma hakkına sahip olmasının kabul edilmesi demektir. Bunu TC'nin yapmayacağı, yapamayacağı açıktır. Bu yüzden de bu defter, TC'nin varlığını sürdürdüğü koşullarda ve sürece kapanmayacaktır. Soykırımın kabul edilmesi ve tazminat, toprak vb. taleplerin elde edilmesi için mücadele sürecektir.

Erdoğan kuşkusuz ki defterin kapanmasından soykırımı unutturmayı anlıyor. Hürriyet gazetesi bu konuda verdiği haberin başlığını küçük harflerle *"Erdoğan'dan Ermenilere tarihi çağrı"* diye attıktan sonra, Erdoğan'ın ***"Soykırım sözünü kitaplardan çıkaralım"*** talebini manşet halinde aktarmaktadır.

Böylece defter kapatmaktan neyin kastedildiği de ortaya çıkmaktadır. Erdoğan soykırımın varlığını unutturmak için, bugüne kadar hiçbir "dahi"nin düşünemediği bir çözüm bulmuş: Soykırım sözünü kitaplardan silmek!

Aslında TC'nin bekası için yaşayanların ve TC'yi kollayanların Erdoğan'ı en büyük ödülle ödüllendirmesi gerekir...

Erdoğan şunları söylemektedir:

"Biz tarih kitaplarımızdan soykırımı falan filan, bunların hepsini çıkarmak istiyoruz. Tarihte Ermenilerin de, bizim de yaptıklarımız var. Biz kendimizi anlatalım.

Önemli olan güçlü olmaktır. Eğer güçlü olmazsanız size çok elbise dikerler. Güçlü olursanız bunların hepsi ortadan kalkar." (Hürriyet, 28 Ocak 2004)

Erdoğan'ın bu tavrı, Türk devletinin soykırım konusundaki siyaseti de gözönüne alındığında şu anlama gelmektedir: "Ermeniler biz Türkleri soykırıma uğratmıştır. Bu bizim tarih kitaplarımızda da var. Ama Ermeniler de kendi tarih kitaplarında sözde Türklerin Ermenileri soykırıma uğrattıklarını tespit etmektedirler. Gerçek, bizim dediğimiz gibi olsa da biz soykırımı tarih kitaplarımızdan silmeye hazırız. Siz Ermeniler de yalan yanlış iddialarınızdan vazgeçin."

Evet, Erdoğan'ın konuşmasını böyle de okuyabilirsiniz. Ama bu yaklaşım da siyası sahtekârlık üzerinde yükselmektedir. Çünkü soykırımı yapanların Ermeniler olduğu, soykırıma uğrayanların ise Türkler olduğu yönlü düşünce tarihi gerçeklerin çarpıtılması, altüst edilmesidir. Bu durumda, Ermenilere karşı düşmanlığın körüklenmesine de hizmet eden, Ermenilerin Türklere soykırım uyguladığını anlatan ve tarihi çarpıtan tespitlerin silinmesi iyi olur da, Ermenilere yapılan soykırımın varlığı yine de ortadan kalkmaz.

Erdoğan ABD'deki Türk işadamlarına yönelik yaptığı konuşmada şu ya da bu devletin Ermeni soykırımını kabul etmesinin onca önemli olmadığını, esas olanın "güçlü olmak" olduğunu anlatarak "lobi" çalışmasının güçlenmesini de teşvik etmeye çalıştı.

Bu düşüncesini Erdoğan, Ermenilerin tarih kitaplarında ya da başka kitaplarda Ermeni soykırımını silmeyeceklerini bildiğinden şu tavırla da dile getirdi:

"Bir bakıyorsunuz dünyanın herhangi bir ülkesinin parlamentosu Ermenilerle ilgili bir karar alıyor. Bu ne yazar, neyi ifade eder? Davos'ta İsviçre Başbakanıyla görüşmemde bunu kendisine de söyledim. Parlamentolarının bu konuda aldığı kararı hatırlatarak, 'bu karar neye yarar. İsviçre böyle bir karar alırsa bu sadece ilişkilerimizi zedeler. İsviçre'de 100 bin Türk var, 5 bin de Ermeni. Siz 5 bin Ermeni için 100 bin Türk'ü karşınıza alıyorsunuz' dedim." (aynı yerden)

Soykırımcıların mantığı böyle işliyor! Emperyalist dünyada güçlü olan haklı oluyor! Ama işçilerin, emekçilerin dünyasında işler başka!

"Siz karar alsanız da neye yarar? Biz bildiğimizi yaparız." vb. açıklamaları, tehditleri bugün rahat rahat savursanız da, bu sömürü, talan, barbar sistemin yıkıntıları altında kalacağınız gün gelecektir elbette! Ne tarih kitaplarında yazılı olan, ne de yazılı olmayan soykırım tespitleri; ne bunların silinmesi ve ne de soykırımcı barbarların hezeyanları, soykırımın varlığını ortadan kaldıramaz! Faşist Türk devletinin yıkılması, Ermenilere Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkının gerçekleştiği güne kadar da bu defter kapanmaz!

Kuzey Kürdistan-Türkiyeli komünistler olarak soykırım gerçeğini 89 yıl sonra da unutmadık ve unutturmayacağız. Sömürgeci faşist Türk devletinin defterini bir gün düreceğiz elbette!

28 Ocak 2004 ■

Güney Kürdistan ve TC'nin Kürt düşmanlığı...

Bilindiği gibi Saddam rejimi kısa sürede yıkıldı, ardından işgalci güçlerle yerli işbirlikçilerinin "Irak'ı yeniden yapılandırması" gündeme geldi. Savaşın başını çektiği gibi, savaş sonrası düzenin oluşturulmasının başını da ABD emperyalizmi çekmektedir.

Bunun bilincinde olan Türk hakim sınıfları gerek savaş hazırlıkları sürecinde olsun, gerekse de savaş sonrası süreçte ABD emperyalizmi ile ilişkilerde, pazarlıklarda Güney Kürdistan'da herhangi biçimde bir Kürt devletinin, –bu bir federasyon biçiminde de olsa– oluşmasının kendileri için "kırmızı çizgi", yani savaş gerekçesi olduğunu açıkladılar; ABD emperyalizminden böylesi bir Kürdistan oluşumuna izin vermemeleri istendi, isteniyor.

Savaş hazırlığı döneminde ABD askerinin Türkiye'den geçişine izin veren tezkerenin meclisten geçmemesi sonucu TC ile ABD arasındaki ilişkiler de belli oranda bozuldu. TC'nin daha sonraki çabaları (daha doğrusu ABD emperyalizminin taleplerini yerine getirmesi) ilişkilerin yeniden düzelmeye başlamasını beraberinde getirdi. Ama buna rağmen, ABD'nin TC'ye yönelik savaş öncesi tavrı ile savaş sonrası tavrı arasında belli bir farklılık var. Bundan da önemlisi Irak ve Güney Kürdistan'daki koşullar ve Güneyli Kürtlerin ABD emperyalizmiyle ilişkilerinde değişiklik var.

Bu değişikliklerin başında Güneyli Kürtlerin –özellikle de KDP ve KYB şahsında– ABD ile ilişkilerinde "güvenilir müttefik" olarak artı puan toplamaları gelmektedir. Bu olgu TC'nin aleyhine bir rol oynamaktadır.

Bununla birlikte, "Irak'ın yeniden yapılandırılması" meselesinde ABD emperyalizmi TC'den çok daha fazla KDP, KYB ve genel olarak Güneyli Kürtlerle muhatap olma durumundadır.

KDP ve KYB'nin siyaseti gözönüne alındığında, bunların burjuva siyaset çerçevesinde ve siyasi karakterleri gereği yapmaları gerekeni yaptığı açıktır. Bu siyaset Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu siyaseti olmasa da, bu güçler burjuva diplomatik ilişkilerde, emperyalistler nezdinde –özellikle ABD emperyalizmi nezdinde– kendileri için son on yılların en güçlü pozisyonunu elde ettiler. Irak merkezi yönetiminde –"Geçici Hükümet Konseyi" içinde– Kürtler önemli ölçüde yer alıyor.

TC'nin gerek Güney Kürdistan'da Kürtler lehine olan en ufak gelişmeye karşı, gerekse şimdi adı KONGRA-

GEL olan geçmişteki PKK ve ardılı KADEK'in silahlı güçlerine yönelik müdahale etme isteği ve tavrı karşısında ABD emperyalizminin bölgedeki gelişmeler hakkında "ben karar veririm" yönlü tavrı, Türk hakim sınıflarının işlerini zora sokmaktadır.

ABD emperyalizminin şimdi kendini tasfiye eden KADEK'in (şimdiki ismi KONGRA-GEL) silahlı güçlerini silahsızlandırma işini ve Güney Kürdistan'dan Türkiye'ye yönelik saldırıları engelleyeceği yönünde TC'ye söz vermeleri ve TC'nin "Kuzey Irak"a müdahalesine karşı olduklarını açıklamaları, TC'nin askeri müdahalesini şimdilik engellemektedir.

Tüm bunlar üstüste binince, bu durum "Irak'ın yeniden yapılandırılması" sürecinde olası bir Kürt devletinin oluşmasını engellemek için TC'nin doğrudan askeri müdahale yolundan başka yollara başvurmasını beraberinde getirmektedir.

Bu yollardan biri ve anda öne çıkanı ABD emperyalizmiyle yürütülen pazarlıklardır. ABD emperyalizmine, Irak'a asker gönderme tezkeresinin meclisten geçirilmesinden, İncirlik üssünün ABD askerlerinin "transit" geçişlerinin hizmetine sunulmasına kadar birçok "rüşvetin" verilmesi vb. bu pazarlıkların bir ürünüdür.

Sonuçta belirleyici olacak olan kuşkusuz ki emperyalist çıkarlar olacaktır. Anda yürüyen pazarlıklarda ABD emperyalizmi Kürt kartını elinde tutmakta ve işine geldiği gibi kullanmaktadır. TC'nin Kürt düşmanlığını ve olası bir Kürt devletinden korkusunu bildiği için de TC'den daha fazla taviz almaya çalışmaktadır.

ABD emperyalizminin Güneyli Kürtlerle ilişkisinde Kürtlerin kendilerini yönetme bağlamında sınırı ne kadar geniş tutacağı ya da daraltacağı da kendi çıkarlarına bağlıdır. Yani ABD emperyalizmi Kürt kartını iki tarafa karşı da kullanmaktadır.

TC'nin Kürt, Kürdistan düşmanlığının temel direklerinden biri de kendisi gibi Kürdistan'ın bir parçasını işgal ve ilhak eden diğer sömürgeci devletlerle Kürtlere karşı olan işbirliğidir. Başka sorunlar bağlamında birbirine karşı düşmanlığın körüklendiği, ya da yer yer "savaşın eşiğine" gelindiği durumlar yaşansa da; ya da işlerine geldiğinde Kürt milli meselesini birbirine karşı kullansalar da; Kürt milli meselesi ve Kürdistan meselesi karşısında bir tek güç gibi ortak da hareket etmektedirler.

En son Dışişleri Bakanı Gül'ün İran'a, Suriye Başkanı Esad'ın ise Türkiye'ye yaptığı ziyaretlerde sömürgeci güçlerin Kürtlere, Kürdistan'a karşı ortak hareket etmeleri yeniden deklare edildi...

Suriye Başkanı Esad da TC'nin tavrı gibi Güney Kürdistan'da bir Kürt devletinin kurulmasını "kırmızı çizgi" ilan etti ve bunun tüm bölge ülkelerinin "kırmızı çizgisi" olmasını propaganda etti... Kısacası Irak'ın bütünlüğü çerçevesinde Güney Kürdistan'da Kürtle-

rin federasyon biçimindeki bir yönetimle kendi kendisini yönetmesi bile, sömürgeci güçleri ayağa kaldırıyor!

Kuşkusuz hepsinin de korkusu var! Kürdistan'ın hangi parçasında olursa olsun, Kürtler lehine en ufak bir gelişme bile onların gövdesine bıçak gibi batmaktadır. Ya bir de bir Kürt devleti kurulur da, kendilerinin işgali altındaki parçaya özgürlük düşüncesini bulaştırırsa ne olur? Bu gün federasyon yarın ayrı devlet, öbürsü gün Kürdistan'ın birleşmesi gündeme getirilirse?!

TC'nin olası bir Kürt devletini engellemek için yöneldiği ya da başvurduğu yollardan biri de kendisiyle işbirliği yapan Türkmenleri kullanmak, halklar arasında düşmanlığı kışkırtmak ve çatışmaları körüklemektir. Çıkacak çatışmaları, Türkmenleri koruma ve Türkiye'ye tehdidi önleme vb. adına askeri müdahaleye gerekçe olarak göstermenin imkânlarını yaratma peşinde. Gerek Güney Kürdistan'da bulunan askeri güçleri, gerekse de sivil kolluk güçlerini (ajanlarını) bunun için kullanmaktadır. Yer yer yaşanan Türk askerinin başına çuval geçirme ya da sınırdışı etme gibi olaylar da bu yönlü çalışmaların ispatıdır. ABD emperyalizmi doğal olarak bölgede kendi egemenliği altında sükûneti sağlamaya çalışmaktadır ve bunun sonucu da istemediği gelişmelere izin vermemektedir. Ama bunu her zaman yapacak güçte de değil. Yapabilse kendi askeri güçlerinin hemen her gün saldırıya uğramasını engeller... Ama gelişmeler her zaman işgalcılerin istediği gibi de yürümüyor. Bunun da bir ürünü olarak Kerkük'te de yer yer çatışmalar, provokasyonlar yaşanıyor.

"YENİDEN YAPILANMA" YA DA IRAK-GÜNEY KÜRDİSTAN'DA NELER OLUYOR?

"Irak'ın yeniden yapılandırılmasının" Saddam rejiminin beklenenden daha kolay ve erken yıkılması gibi kolay olmadığı kısa sürede ortaya çıktı.

Gerek işgalci güçlere karşı silahlı direniş, gerekse de Irak'ın hem etnik hem de dini temeldeki bölünmüşlüğü işgalcilerin işini zora soktu ve daha önceki hesaplarının yanlış olduğunu açıkça gösterdi.

Bunun sonucunda başta ABD emperyalizmi olmak üzere işgalci müttefik güçler yeni hesaplara yöneldi. Hem savaş döneminde kendileriyle hareket etmeyen ve savaş karşıtı görünmeye çalışan emperyalist güçleri, hem BM'yı işin içine çekmeye çalışmak, hem de bunlara da bağlı olarak yönetimi Iraklılara devretme planlarını erken bir zamana çekmek vb. hesaplar işgalci güçlerin hesapları içindedir. Bu noktalarda epey yol da alındı.

Anda öne çıkan ve üzerine esas olarak tartışılan şey ise, "geçiş takvimi"dir. Basına yansıyan en son haberlere ve ABD emperyalizmiyle Irak Geçici Yö-

netim Konseyi arasında 15 Ocak 2004'te imzalanan anlaşmaya (bu takvim üzerine daha önce, 15 Kasım 2003'te anlaşmışlardı) göre "geçiş takvimi" şöyledir:

Taraflar, –yani işgalci güçler ve Irak geçici yönetimi– 2004 Mart ayında güvenlik konusunda görüşecekler. Geçici ulusal meclis seçimleri en geç 31 Mayıs 2004 tarihinde yapılacak. Geçici ulusal meclis yürütme heyetini belirleyecek ve bakanları tayin edecek. 4-30 Haziran tarihleri arasında oluşacak yeni yönetim, işgal güçleri tarafından onaylanacak. Bunun sonucu andaki Geçici Yönetim Konseyi (GYK) feshedilecek. GYK'nin feshi ile işgalci güçlerin yönetimi de fesh edilmiş olacak. 15 Mart 2005'te yeni anayasa oylanacak ve 31 Aralık 2005'te de genel seçimler yapılıp yeni Irak hükümeti kurulacak... Plan bu!

Bu planın tutup tutmayacağı hangi zaman diliminde nasıl uygulanacağı somut gelişmelere bağlıdır. "Geçiş takvimi" daha en başından itibaren değişikliğe uğradı. Bundan sonraki süreçte de değişebileceği hesapları yapılmaktadır.

Tüm bu gelişmeler içinde konumuzla ilgili olan ise anayasa tartışmaları ve Güneyli Kürtlerin genişletilmiş özerklik, ya da yer yer dile getirildiği gibi federasyon talebini öne sürmeleridir.

Irak'ın devlet olarak sınırlarının bütünlüğünü koruma konusunda Kürtlerin ayrı bir tutumu yok. Hem "Irak'ın toprak bütünlüğü" konusunda hem de Irak'ta federal bir yapı / yönetim konusunda taraflar hemfikirdir.

Anayasa ile bu iş kesin hale sokulana kadar da Güney Kürdistan'da Kürtlerin statüsü varlığını sürdürecektir. Bu konuda da taraflar hemfikirdir. Anda üzerine tartışmalar yürüyen ve sonuçlanması da Anayasaya bırakılan –yani 2005 yılına ertelenen– ise bu federal sistemin somut olarak nasıl olacağıdır.

"Geçiş takvimi"nin adımları atılırken anayasa üzerine tartışmalar da doğal olarak yürüyor. Başta TC'yi olmak üzere sömürgeci İran ve Suriye'yi rahatsız eden şey, Güneyli Kürtlerin federasyon / genişletilmiş özerklik talebi ile Kerkük gibi tarihi olarak Kürdistan coğrafyası içinde yer almış kentlerin sözkonusu federasyonun sınırlarına alınması yönlü taleptir.

Aslında bu sömürgeci güçlerin elinde gelse Güneyli Kürtlerin andaki konumunu da ortadan kaldıracaklar ama güçleri yetmiyor! Güneyli Kürtlerin "yeniden yapılandırılmış Irak"ta elde edebileceği hakların mümkün olduğunca alt düzeyde tutulması için ellerinden geleni yapıyorlar. Federasyonun etnik ya da coğrafi temelde olup olmaması üzerine tartışma ise, işin özünü saptırmak içindir. Çünkü sömürgeci güçler hem etnik hem de coğrafi temeldeki bir Kürdistan federasyonuna karşıdırlar.

TC "Irak Anayasası" için ABD, Irak, Suriye, İran, Türkiye'den ve Irak'ın başka komşu ülkelerinden akademisyenlerin katılacağı bir toplantı düzenlemeyi planlıyor. Bu toplantıda anayasa

taslağının hazırlanması hedefleniyor. Şovenizm, Kürt, Kürdistan düşmanlığı, yayılmacı emperyalist siyasetle birleşince, TC başka halklara, devlete anayasa ihraç etmeye kadar işi vardırabiliyor... Hem de "eşitlik" adına yapılıyor. Ne sahtekarlık!

"Irak'ın yeniden yapılandırılması" ve "geçiş takvimi" konusundaki gelişmeler birçok sorunu içinde taşısa da, bunun nasıl olacağını önümüzdeki süreç hepimize gösterecektir. Andaki gelişmelere bakıldığında sözkonusu "geçiş takvimi"nin sancısız, sorunsuz gerçekleşemeyeceği açıktır.

Hem iç ilişkiler (etnik ve dini sorunlar) hem de dış ilişkiler (daha doğrusu müdahaleler) "Irak'ın yeniden yapılandırılması"na etkide bulunmakta ve sorunu karmaşık hale sokmaktadır.

KERKÜK VE ETNİK ÇATIŞMALARIN KÖRÜKLENMESİ

Güneyli Kürtlerin federasyon talebini ileri sürmesi ve Kerkük'ün de bu federasyonun sınırlarına katılmasını istemeleri ertesinde Kerkük'te belli çatışmalar gündeme geldi ve birkaç kişi yaşamını yitirdi, otuzdan fazla insan da yaralandı.

Aralık ayı sonuna doğru binlerce Kerküklü Kürt, federasyon talebiyle bir yürüyüş gerçekleştirdi. 31 Aralık'ta ise iki bin kadar Türkmen ve Arap Kürtlerin federasyon talebini protesto etmek için yürüyüş yaptı.

Sözkonusu yürüyüşte "Kürdistan'a Hayır", "Kerkük'ün Kürdistan toprakları içine alınmasına hayır", "Kerkük Irak şehridir", "Federasyona Hayır" ve "Kürtlerin Kerkük'ü terketmesini istiyoruz" vb. sloganlar atıldı.

Göstericilerin Valiliğe doğru yürüdüğü sırada göstericilere ateş açıldığı ve ateşe ateşle cevap verildikten sonra üç kişinin öldüğü, 31 kişi yaralandığı haberi basına yansıdı. Daha sonraki günlerde de birkaç Kürdün cesedi bulundu.

Çatışmaların daha da genişlememesi için ABD askeri olaya müdahale etti, gece sokağa çıkma yasağı ilan etti ve KDP ile KYB'nin bürolarına da baskın gerçekleştirdi.

Bu olay Türk basını tarafından hemen Kürtlere karşı kullanılmaya başlandı. Dışişleri Bakanlığı hemen açıklama yaptı. Bütün tavırlarda işlenen temel düşünce ***"Kürtlere Irak'ta vereceğiniz ayrıcalık bölgeyi ateş topuna atar"*** biçimindeki TC'nin tavrıydı.

Bu tavır Kerkük bağlamında daha da açık takınıldı. TC'nin tavrı *"Kerkük'te bugün cereyan eden üzücü gelişmeler tarafımızdan ABD'nin de dikkatine getirilmiştir."* biçiminde formüle edildi.

Türk basınına yansıyan haberlere göre "Gösteri için Kerkük dışından çok sayıda kişi geldi." (1 Ocak 2004, Türkiye) Albay William, "göstericilerin arasına sızan bazı unsurların kasıtlı bir eyleminin söz konusu olabileceğini, bu kişilerin Kürtlere ateş açtıklarını söyle-

di." (aynı yerden) Irak Geçici Yönetim Konseyi Başkanı Paçacı ise yaptığı bir açıklamada şunları dile getirdi:

"Bu olayların arkasında doğrudan Türkiye'nin olduğunu söyleyemem ama bazı çevreler milliyetçiliği, din, mezhep olaylarını körüklemek istiyorlar." (8 Ocak 2004, Özgür Politika)

Evet biz de bu olayların arkasında Türkiye'nin olduğunu ispatlayacak durumda değiliz. Ama TC'nin en yetkili kişilerin ağzından takındığı tavırlara ve medyasının Kürt düşmanlığını körüklemesine bakıldığında, büyük bir olasılıkla TC'nin bu olayların arkasındaki esas güç olduğu tahmin edilebilir.

Kerkük'te yaşanan bu olayların sıcaklığı yaşanırken, sürekli yenilenen açıklamalara Genelkurmay 2. Başkanı Org. İlker Başbuğ'un açıklaması eklendi. Başbuğ açıklamasında ***"Etnik federasyon kurulursa kan dökülür"*** diyerek Hürriyet gazetesinin deyimiyle ***"TSK, Kuzey Iraklı Kürt gruplara çok sert bir mesaj verdi"*** *(17 Ocak 2004, Hürriyet)*

TC yetkililerinin bu yönlü tavırları Irak-Güney Kürdistan'ın sözkonusu olduğu zaman hemen hemen her seferinde takınılan tavırdır. TC'nin Kürtlere düşmanlığı, Güney Kürdistan'da Türkmen-Arap-Kürt vb. etnik çatışmaları körüklemeye kadar varmaktadır. Hem de Türkmenlerin haklarını savunma adına, Irak'ın Irak'ta yaşayan herkesin olduğu, eşit paylaşılması gerektiği yönlü düşüncelerin arkasına gizlenerek yapılıyor bu düşmanlık. Evet bu düşmanlık Güney Kürdistan'da etnik çatışmayı körükleyen ve bu temelde de müdahale etme ortamını, gerekçesini yaratarak bölgede herhangi bir Kürt otonomisi, federasyonu vb. biçimde Kürtlerin kendi yönetimini engelleme amaçlıdır.

TC'nin bu ve benzeri tavırlarına karşı "iç işlerimize karışmayın" diye tavır takınan Kürtlerin temsilcileri sonuna kadar haklıdır. TC'nin ya da başka sömürgeci gücün Güney Kürdistan-Irak'a karışma hakkı yoktur.

Barzani ve Talabani önderliğindeki örgütlerin işgalci güçlerle işbirliği siyaseti, Kürt ulusunun ulusal özgürlüğünü sağlayamaz. Ama buna rağmen, otonomi mi, federasyon mu ya da başka bir biçimde mi yaşayacaklarına karar verecek olan Kürt ulusunun kendisidir.

Etnik çatışmaların körüklenmesine yer yer Barzani ve Talabani'nin yaptığı açıklamalar, ya da Saddam döneminde Kerkük'e yerleştirilen ailelerin (ki bunlar esas olarak Arap kökenlidir) Kerkük'ten çıkarılmasını talep etmeleri de hizmet etmektedir.

Kerkük'ün Kürdistan'ın bir şehri olduğu ne kadar olgu ise, anda Kerkük'te yaşayanların kentten çıkarılması, yani sürgün edilmesinin de etnik çatışmaları körükleyeceği de olgudur. En başta böylesi bir sürgünün kendisi etnik temizlik olacaktır ki, bu reddedilmesi gereken bir uygulamadır. Saddam rejiminin Kerkük'ü Araplaştırma siyasetine karşı şimdi "Kürtleştirme" ya da

"Türkmenleştirme"yi savunmak, Saddam rejiminin siyasetiyle özde aynıdır ve kökten reddilmelidir.

TC BAŞBAKANININ ABD GEZİSİ

26 Ocak 2004 tarihinden itibaren Başbakan Erdoğan ABD'de değişik temaslarda bulundu. Ziyareti sırasında Başkan Bush ile de görüştü. Erdoğan ABD'de temaslarına başlar başlamaz Newsweek dergisine konuştu. Sorulan sorulara yanıt verirken Erdoğan "Kerkük uyarısı"nda bulundu! Erdoğan TC'nin Kürt, Kürdistan düşmanlığını tabii ki tehditlerle dile getiremezdi... Ama buna rağmen belli itiraflarda bulundu.

"Irak'ta etnik veya dini esaslara dayalı federal bir yapı sağlıklı olmayacaktır. Bu durum, Suriye İran ve Türkiye'yi rahatsız edecektir." (27 Ocak 2004, Hürriyet)

Evet, sömürgeci güçlerin bir Kürt federasyonundan rahatsız olacakları böyle itıraf ediliyor. Erdoğan devam ediyor:

"Kürtlerin Kerkük'te attığı adımlar sağlıklı değil. Bir etnik grubun, diğerinin üzerinde egemenliğini tatbik etmesi çabaları adil değil. Bu etnik grup Kürt, Türk, Arap veya her ne olursa olsun farketmez. Bu yaklaşım, Irak'ın butünlüğüne zarar verecektir. İkinci olarak, Kerkük'te olanlar, bütün Irak halkına ait olması gereken Irak petrolünün, tek bir etnik grup tarafından sömürülmesi ihtimalini yaratıyor. Doğal olarak, diğer etnik unsurlar, buna karşı olumlu bir tavır almayacaklardır." (aynı yerden)

Erdoğan açıkça siyasi sahtekârlık yapmaktadır. Kürtlerin federasyon talebi ve Kerkük'ün Kürdistan toprakları içinde olduğunu savunmaları tavrını, Kürtlerin başka etnik gruplar üzerinde egemenlik kurma tavrıymış gibi göstermektedir. En büyük sahtekârlık ise, sanki şu ya da bu etnik grubun ezilmesine, şu ya da bu etnik grubun egemenliğine karşıymış gibi tavır takınmasıdır.

Sanki 80 yıllık cumhuriyet tarihinde Türk milletinin Kürt milleti ve azınlık milletler üzerinde egemenliği tatbik edilmemiş, Türkler dışındaki ulus ve milliyetlerin varlığı inkâr edilmemiş; zorla Türleştirmeden her türlü ulusal baskıya kadar baskı ve zulüm uygulanmamış gibi, TC'nin Başbakanı "Bir etnik grubun, diğerinin üzerinde egemenliğini tatbik etmesi adil değil" tespitini yapmaktadır... Erdoğan açıkça sahtekârlık yapmaktadır. Bu sahtekârlığa modern tehdit ise "Doğal olarak, diğer etnik unsurlar, buna karşı olumlu bir tavır almayacaklardır." biçiminde eklenmektedir. Aslında bu tavrı ile de Erdoğan TC'nin Güney Kürdistan'daki etnik çatışmalara çanak tuttuğunu başka biçimde ifade etmektedir.

Erdoğan'ın ABD gezisinin kuşkusuz birkaç yönü var. Ama ağırlıklı olan konular Kıbrıs ve Irak'tı... Tabii ki sözkonusu Irak olunca TC için esas sorun Kürt milli meselesi olmaktadır. Bush'la ve diğer yetkililerle görüşmelerinde ABD'nin Erdoğan'a "Irak'ın bölünmesini ve Kürtlerin devlet kurmasını önlemek için çaba gösterdikleri yönünde

güvence" verdiği basına yansıdı. Buna göre Erdoğan istediğini elde etmişti!

Verilen sözlerin yeni olmadığını ve bunların tutulup tutulmamasını belirleyecek olanın da ABD emperyalizminin çıkarları olduğunu hatırlatarak diğer gelişmelere değinelim.

ABD emperyalizmi TC ile pazarlıklarında PKK, KADEK ve şimdi KONGRA-GEL'e yönelik kartı elinde tutmaya devam ediyor. KONGRA-GEL sadece PKK'nin devamı bir örgüt olduğu gerekçesiyle ABD emperyalizmi tarafından "terör örgütü listesine" kondu. Sözkonusu karar 13 Ocak 2004 tarihli ABD'nin Resmi Gazetesi'nde yayınlanarak yürürlüğe girdi. Bu karar 14 Ocak'ta Ankara ABD Büyükelçiliği'ne bildirilmiş.

Erdoğan ise, KONGRA-GEL'in ABD tarafından "terörist örgütler listesine" alındığını tam 15 gün sonra ve ABD'ye yaptığı gezi sırasında "yeni bir gelişme" olarak duydu...

Erdoğan'ın gezisinde ABD emperyalizminin baş temsilcileri "PKK'nin silahlı güçlerini Irak'tan çıkaracaklarını", "teröristleri barındırmayacaklarını", bunun için "TC temsilcilerinin baharı beklemelerini" açıklayıp sözler verdiler.

Türk basını –başta Milliyet olmak üzere– bu durumu kullanarak ABD emperyalizminin işgalci güçlerinin Irak-Güney Kürdistan'da PKK ile ilişkilendirilen ve Türk basınının "PKK'nin siyası kanadı" olarak gösterdiği Demokratik Çözüm Partisi'nin bürolarına baskınlar yaptığı yönlü haberler yayınlanmaya başlandı. Sözkonusu baskınlar "PKK'ye karşı saldırının ilk örneği" olarak gösterilmeye çalışıldı. Demokratik Çözüm Partisi'nin açıklamasına göre ise böylesi bir baskın yaşanmamıştı. Türk basını Güney Kürdistan'da çatışmaları, karışıklığı kışkırtmaktadır.

ABD emperyalizminin KONGRA-GEL'e karşı tavrının hangi yönde olacağını ise önümüzdeki dönemde göreceğiz. Fakat öyle ya da böyle TC'nin, tüm sömürgeci güçlerin ve de bilimum emperyalistlerin Kürtlerin de, ezilen tüm halkların da dostu olmadığı, tersine düşman oldukları çok açıktır. Sorunun özü ezilen halkların, işçilerin, emekçilerin bu gerçeğin farkına varması ve bu sömürü sistemini tarihin çöplüğüne atması için ortak mücadele vermeleridir.

TC'nin Kürt, Kürdistan düşmanlığına karşı ise, en başta Türk milletinden işçi ve emekçilerin mücadele etmesi, Kürt ulusunun Kuzey Kürdistan'da ayrılma, ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız savunması ve ulusal azınlıkların tam hak eşitliğini savunup bunun gerçekleşebilmesinin ortamını yaratmak için, yani devrim için mücadele etmesidır. TC'nin Güney Kürdistan'da da Kürt düşmanlığına son verebilmenin yolu, sömürgeci faşist Türk devletinin demokratik devrimle yerlebir edilmesinden geçer!

Faşist Türk ordusu
Kürdistan'dan defol!

31 Ocak 2004 ■

Siyasette kadın-erkek eşitliği ve liberal burjuvazinin programı

Liberal burjuvazinin programı esasta burjuvazinin kendi sınıfından kadınlara kadın-erkek eşitliğinin sağlanması programı olarak anlaşılmak zorundadır. Bu programın emekçi kadın kitlelerine vereceği birşey yoktur.

Birinci sayımızda Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği'nin (TÜSİAD) hazırlattığı **"Kadın erkek eşitliğine doğru yürüyüş; eğitim, çalışma yaşamı ve siyaset"** başlıklı raporun "eğitim" ile ilgili bölümünün eleştirisini yayınlamıştık. Şimdi kaldığımız yerden devam etmek ve aynı raporun "Siyasal süreçlere katılımda kadın-erkek eşitliği" bölümünü ele almak istiyoruz. Bunu yaparken raporda her sayılan noktaya, her detaya tavır takınmaktan çok, başlıca tezler temelinde eleştirimizi aktarmaya çalışacağız.

1. Sorunun konuluşu ve taban tabana zıt iki dünya görüşü

Raporun bu bölümünde ortaya konulan görüşler liberal burjuvazinin siyasette kadın-erkek eşitliği sorununa nasıl yaklaştığını göstermektedir. Proletaryanın bakış açısıyla liberal burjuvazinin bakış açısı daha sorunun konuluşunda taban tabana zıtlık göstermektedir.

Proletaryanın bakış açısıyla temel sorun egemenlerin iktidarının, burjuva-erkek egemen iktidarın devrilmesi ve yerine ezilenlerin iktidarının, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü ve devamında proletarya diktatörlüğünün geçirilmesidir. Siyasette kadın-erkek eşitliği sorununa bu temel hedef çerçevesinde yaklaşan proletarya açısından "siyasal süreç"in içeriği devrim mücadelesidir ve iktidarın ele geçirilmesinden sonra da işçilerin-köylülerin demokratik iktidarı/proletarya iktidarı şartlarındaki mücadeledir.

Liberal burjuvazinin devrim diye bir derdi yok elbette! Onlar siyasetteki kadın-erkek eşitliğini burjuva sistemde kadın-erkek eşitliği olarak görüyor ve kendi hedeflerinin sistem içi "demokratik dönüşüm" olduğunu en başından açıklıyorlar:

"Siyasetin toplumsal farklılıklar arasında eşitlik ve adaleti sağlama çabasına dayanması, siyasal karar süreçlerine eksik katılım sorunu olan kadınlara kendilerini temsil olanağı sunacak bir açılımdır. Siyasetin bu tür tanımı kadın-erkek eşitliğni gerçekleştirebilecek demokrasi anlayışının temelidir. (...)

Bu nedenle, kadın-erkek eşitliğini sağlamaya yönelik çabaların başlangıç noktası, siyasal süreçlere katılımda cinslerarası eşitliği sağlayıcı adımlar atmaktan geçer."

Burjuva kapitalist sistemi yıkma diye bir sorunu elbette ki olmayan liberal burjuvazi sorunu bu şekilde koyduktan sonra, sistem içi çözüm yolları aramaya geçmektedir.

Yukarda da belirttiğimiz gibi, proletaryanın bakış açısı buna taban tabana zıttır. Proletartayının bakış açısına göre kadınların siyasal sürece katılımı devrim öncesinde emekçi kadın kitlelerinin devrimci mücadeleye katılımı ve devrim sonrasında da yeni iktidarın kurulması ve sosyalizmin inşa edilmesi sürecine katılımı şeklinde anlaşılmaktadır.

2. Kadın-erkek eşitliği nasıl anlaşılmalı? Ya da kadınların sınıf ve katmanlara bölünmüşlüğü...

Liberal burjuvazinin programında siyasal süreçlere katılım bağlamında genel olarak kadın-erkek eşitliği sorgulanırken, kadınların çeşitli sınıf ve katmanlara bölünmüşlükleri fazlaca dikkate alınmıyor. Hiç alınmıyor diyemiyoruz, çünkü çeşitli katman ve sınıflardan kadınların katılım konusundaki firsatlarının farklı olduğu teslim edilmek zorunda kalınıyor, fakat sorunun çözümü "eğitim yoluyla" ve süreç içinde "firsat eşitsizliği"nin aşılması gibi genel laflarla geçiştiriliyor.

Proletaryanın bakış açısı bu noktada da farklıdır. Proletaryanın dikkatinin merkezinde doğrudan ezilen sınıf ve tabakalardan kadınların, emekçi kadınların siyasete aktif katılımının sağlanması durmaktadır. Liberal burjuvazinin böyle bir kaygısı yoktur ve bu nedenle raporda ezen-ezilen ayrımı yapmaksızın sistemli biçimde "kadınlar"dan bahsedilmektedir. Bunu biraz daha açmak gerekirse:

— Raporda bugünün Türkiye'sinde siyasette tam erkek egemenliği olduğu teslim ediliyor. Devamen siyasal parti örgütlerinin genellikle "erkek, orta sınıf, orta yaşlı, orta düzey eğitimli, meslek sahibi vatandaşlar tarafından yönlendirildiği ve toplumun alt sınıflarını, taşrasını, kadınlarını, yoksullarını ve diğer dışlanmış gruplarını klientist/vesayetçi ilişkiler aracılığıyla yönettiği bilinmektedir" vurgulanıyor. (s.206)

— Raporda temsiliyet bağlamında erkeklerin kadınları temsil edemeyeceği, Türkiye'deki meclisin yapısı itibariyle "erkek" olduğu, "erkek meclisin" ve "erkek vekillerin" kadın sorunlarına gerçek çözümler getiremeyeceği açıklanıyor. Buraya kadar sorun yok. Bu tespitler –bizim yaptığımız kadar açık olmasa da– esasta doğru! Buna alıntılarla örnek vermek istiyoruz:

"Eğer, bir grup insan, kendi yaşamadığı sorunlarla karşı karşıya kalan diğer bir grup insanın yaşamını ilgilendiren temel konularda karar verme hakkına sahip ise, "temsil eden" ile "temsil edilen" arasındaki ilişkinin demokratikliği tartışmalı hale gelir." (rapor s. 201)

"Kadınların içinde bulundukları farklı koşullar nedeniyle yaşadıkları sorunların siyasal karar süreçlerinde dile getirilmesi acaba erkekler tarafından gerçekleştirilemez mi? Bu sorunun yanıtı 'siyasal temsil' kavramının tanımına bağlıdır. Meslekleri 'politikacı' olan insanların cinsiyet, ırk, sınıf ve inanç farkına bakılmaksızın her tür sorunu olan insan grubunu temsil edebileceğine inanıyorsak bu soruya olumlu bir yanıt verebiliriz. Farklı yaşama koşullarına ve dolayısıyla farklı sorunlara sahip insanların kendi sorunlarının çözümünü yine en iyi kendilerinin bilebileceğine inanıyorsuk bu soruya yanıtımız olumsuz olacaktır. Kadınların sorunlarının çözümünün kadınların siyasal temsili ile olanaklı olduğunu kabul etmek demokrasinin temel ilkesi olan kendi yaşamı hakkında karar verme hakkı gereğidir ve bu hak yadsınamaz temel bir haktır." (rapor s.202)

Çoğu doğru tespitler bunlar! Fakat, bunların ardından üretilen çözüm önerileri hiç de tespit edilen duruma uygun değil. Örneğin, programın "toplumun alt sınıflarını, taşrasını, kadınlarını, yoksullarını ve dışlanmış gruplarını" siyasal süreçlere katma bağlamında herhangi bir çözüm önerisi yok. Bunun üzerine fazlaca durmuyor bile! Tam tersine bu tespitler yapılır yapılmaz atlanıp unutulan, "sosyolojik araştırma" gereği yapılan tespitler olmaktan öte gidemiyor. Programın özel hedefi ezilen kadın kitlelerini –ki bir bütün olarak kadınların içerisinde en büyük kitleyi oluşturan kesim budur– gözeten bir program ye-

rine kadın-erkek eşitliği adı altında toplumun üst ve orta –esasta da orta– sınıfına hitap eden öneriler sunuyor.

3. Liberal burjuvazinin siyasal alanda kadın-erkek eşitliği programı Türk şovenisti bir program olmaktan öte gidemiyor.

Yukarda temsiliyet bağlamında sözedilenler iyi hoş da, bir de bunun milli meseleyle bağını kuralım, bakalım o zaman ortaya ne çıkıyor!

Bir kere bu raporda daha sorunun konuluş aşamasında Türkiye'de Kürt ulusu ve diğer ulusal azınlıkların yaşadığı; Kürt ulusu ve diğer ulusal azınlıklardan kadınların cins baskısının yanısıra ulusal baskılar yaşadıkları, onların her türden siyasal haktan yoksun olduğu düşüncesi eksik. Bu rapor, "Türkiye toplumu"nu Türk toplumu olarak görüyor ve gösteriyor, dolayısıyla ezilen Kürt ulusundan ve azınlık milliyetlerden kadınların ulusal haklarının varlığı diye birşeyi tartışmıyor. Onlar esasen yok sayılıyor! Fakat gerçekler tabii ki inatçı... Kuzey-Kürdistan Türkiye'de güçlü bir Kürt kadın hareketi var ve bu hareketi bütünüyle yok saymak da mümkün değil. Bir şekilde buna da değinme zorunluluğu doğuyor ve bunu yapıyorlar. Ama nasıl?

Raporda Türkiye'de kadınların "taşralı/köylü/ezilen/cahil/haklarını bilmeyen kadınlar ile kentli/okumuş/çalışan/kurtulmuş kadınlar olarak iki grupta" düşünüldüğü söyleniyor...

Rapor'da Türkiye'de "Bu 'bölünmüşlük'le, 1980'li yıllardan sonra, İslamcı-laik kamplaşmasının kadınların yaşam tarzı üzerinden siyasal varlık bulmasıyla daha da ağırlaşmıştır." tespiti yapılıyor... Fakat ne hikmetse, bugün Kuzey-Kürdistan Türkiye'de ulusal ve cinsel hakları için mücadele eden güçlü Kürt kadın hareketinin adı sadece ve sadece olumsuz örnekleme noktasında geçiyor. Şöyle yazıyorlar:

"Türkiye'de kadın hareketi, feministler, İslamcılar, sosyalistler, laik-cumhuriyetçiler, Kürt kadınlar gibi, esas olarak ideolojik-siyasal hareketlere gönderme yapan adlarla kendilerini tanımlayan farklı örgütlenmeler içinde oluşmuştur. Kadın hareketini oluşturan her bir 'parça' kendi ideolojik bağlarından destek almakla birlikte, 'kendini ortaya koyamama sorunu' da yaşamaktadır. (...) Yeni yeni oluşmakta olan 'Kürt kadın hareketi' ise siyasal gündemini insan hakları, savaşın önlenmesi ve barış talebi, devlet şiddetinin açığa çıkartılması ve Kürt kimliğinin tanınması eksenine oturtmuş; ulusal düzeyde kadınlar için 'ortak hedefler' gibi bir talebi bugüne kadar dile getirmemiştir." (rapor 226)

Kürt kadınlarının ulusal kimlikleri ve ulusal hakları için mücadeleye "ortak talepler geliştirmiyorlar" türünden sudan gerekçelerle dudak büken, tepeden bakan yaklaşımda esasta Türk şovenisti bakış açısı kendisini açığa vuruyor! Demokratik dönüşümden çokça bahsedenler sorun millı meseleye gelip da-

yandığında düpedüz yançiziyorlar.

"Siyasal süreçlere katılımda kadın-erkek eşitliği"nin sözümona sağlanmasının programı olan bu raporda kota uygulaması, kadın adayların desteklenmesi, eğitim, bütün kamu kuruluşlarının ve partilerin dönüştürülmesi, yasaların erkek egemen bakış açısından temizlenmesi gibi bir sürü soruna, hem de çok detaylı bir biçimde eğilinmesine karşın Kuzey Kürdistan-Türkiye'de "özgürlükler ve demokrasi" sorununun merkezinde duran ulusal sorunun es geçilmesi liberal burjuvazinin "özgürlük ve demokrasi" sorunundaki pozisyonunun sınırlılığını gayet açık biçimde ortaya koymaktadır.

Sayfalarca istatistik ve kimi doğru tespitlere karşın bu programın gelip dayandığı yer, Türkiye'deki "orta sınıf, orta yaşlı, orta düzey eğitimli, meslek sahibi" erkek siyasetçi profilinin yine "orta sınıf, orta yaşlı, orta düzey eğitimli, meslek sahibi" kadın siyasetçi profiliyle tamamlanmasıdır. Bunun yol ve yöntemleri de hazırdır ve bunların çoğu aynı amacı önemli ölçüde gerçekleştirmiş olan Avrupa ülkelerinden ithal edilmiştir.

Bunlardan biri KA-DER örgütüdür. Kürt kadın hareketinden sadece olumsuz olarak bahseden raporun, Kadın Adayları Destekleme ve Eğitme Derneği'ne (KADER) özel önem vermesi ve favorize etmesi bu yüzdendir. Bu dernek, seçimlerde şu ya da bu partiden adaylığını koyabilecek kadar paraya, statüye, çevreye sahip kadınları desteklemeyi kendisine amaç edinmektedır. Bunlar için kadın adayların hangi partiden olduğu da önemli değildir, önemli olan kendilerinin kadın sorunlarına "duyarlı" olmalarıdır.

Sonuçta, liberal burjuvazinin programı siyasal partilerde uygulanacak kota sistemiyle vb. parlamentodaki kadın oranının yükseltilmesi ve bu konuda en ileri Avrupa ülkelerinin (örneğin Norveç %40'ın üzerinde) seviyesine çıkarılmasıdır. Biz buna karşı, bunun işçi ve emekçi kadınlar açısından hiç de çözüm olmadığı ve erkek egemenliğini ortadan kaldırmayacağı pozisyonunu savunuyoruz. Bugün Avrupa ülkelerinin çoğunda parlamentoda kadınların oranı %30'a ulaşmıştır. Bu tabii ki, kadın oranı % 4 olan Büyük Türkiye "Erkek" Meclisiyle karşılaştırılamayacak kadar iyidir. Fakat bu durum da, bugünün Avrupa parlamentolarının işçi ve emekçi kadınların haklarını genişletmek ve yaşam koşullarını iyileştirmek bir yana, daha da kısıtlama yoluna girmiş oldukları gerçeğini maalesef değiştirmiyor. Liberal burjuvazinin programı esasta burjuvazinin kendi sınıfından kadınlara kadın-erkek eşitliğinin sağlanması programı olarak anlaşılmak zorundadır. Bu programın emekçi kadın kitlelerine vereceği birşey yoktur. Ve bu program Kürt ulusundan kadınların ulusal hakları için mücadelesini ve taleplerini görmezden geldiği ve reddettiği noktada Türk şovenisti bir pozisyonda durmaktadır.

18 Şubat 2004 ■

Kuzey Kürdistan'da bolşevizmin sesi...

JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 25 · ŞEBAT 2004 · BIHA: 750.000 TL.

Ulusal kurtuluş ve özgürlük için tek yol: Devrim mücadelesine sarılmak!

yeni sayısı çıktı!

oku, okut, tartış!